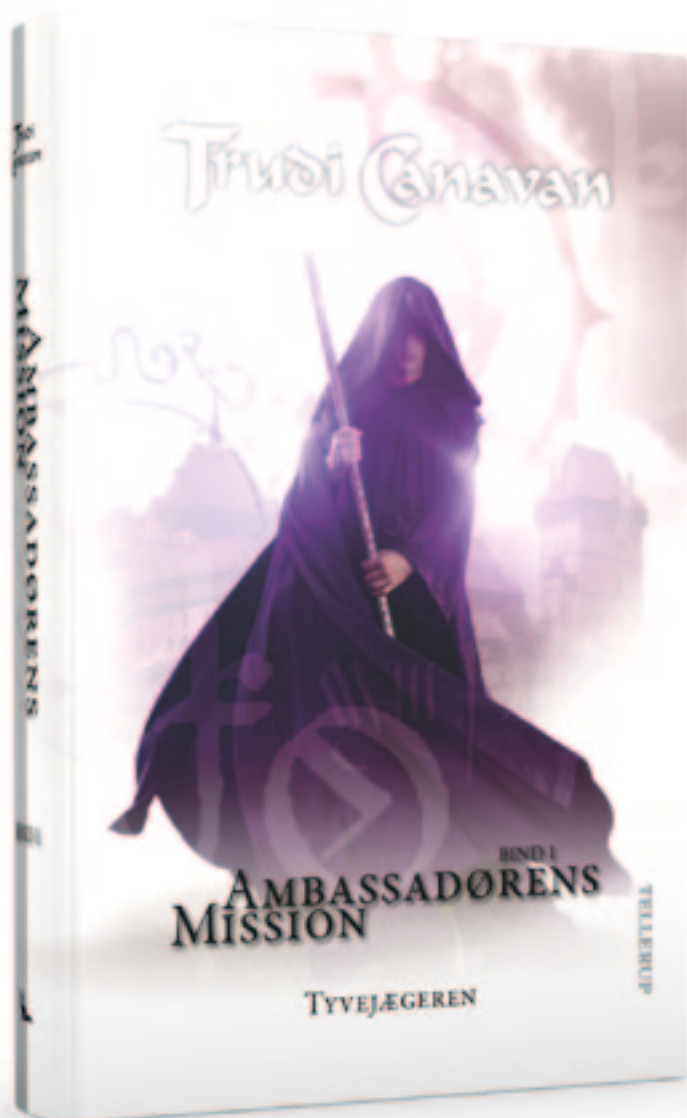

LÆS STARTEN AF:

Trudi Canavan

1

Det mest elskede og oftest citerede digt af poeten Rewin, den største af de førhen så ringeagtede troubadourer som var født og opvokset i Imardins tidligere slumkvarter, havde titlen Byens Sang. Det gengav med stor indlevelse hvad man hørte i byen ved nattetide hvis man gjorde sig den ulejlighed at standse op og lytte: en vedvarende og mumlende kombination af fjerne lyde. Stemmer. Sang. Et latterudbrud. En stønnen. Et gisp. Et skrig.

På sin vej gennem mørket i Imardins nye sydkvarter kom en mand i tanke om digtet. Han standsede og lyttede, men i stedet for at suge sangen fra byen til sig, koncentrerede han sig om det disharmoniske ekko af noget der ikke passede ind. En lyd der ikke gentog sig. Manden fnyste dæmpet og gik videre.

En halv snes skridt længere fremme dukkede en skikkelse ud fra skyggerne foran ham. En stor og kraftigt bygget mand med en lang kniv i hånden. Klingens glimtede i lyset fra den nærmeste gadelygte.

„Dine penge,“ lød en ru og beslutsom stemme.

Nattevandrerens stod stille. Han svarede ikke. En tilskuer kunne tro at han var stivnet af angst – eller var helt fortabt i sine egne tanker.

Da han omsider bevægede sig, var det med utrolig hurtighed. Et klik fra hans højre ærmeopslag, fulgt af en glidende bevægelse. Røveren gispede og sank på knæ. Kniven klirrede mod stenbroen, og han ludede forover med vidtåben mund og opspilede øjne. Nattevandrerens klappede ham let på skulderen.

„Beklager min ven. Du valgte den forkerte nat og det forkerte mål, og jeg har ikke tid til at forklare dig hvorfor.“

Trudi Canavan

Røveren sank sammen med ansigtet mod fortovet, og nattevandreren trådte hen over ham og gik videre i samme tempo som før. Lidt efter standsede han, kiggede sig over skulderen og rettede derefter blikket mod den anden side af gaden.

„Sover du, Grol? Du skal forestille at være min livvagt.“

Endnu en stor og kraftig skikkelse dukkede frem af skyggerne og hastede over gaden.

„Det ser ikke ud til at du har brug for nogen, Cery. Jeg er ved at blive gammel og langsom. Det burde måske være dig der beskyttede mig.“

Cery trak på munden. „Dine øjne er stadig skarpe nok, ikke sandt?“

Grol krympede sig. „Lige så gode som dine,“ svarede han tvært.

„Du har fat i noget dér,“ sagde Cery med et lille suk. „Jeg burde trække mig tilbage. Men det gør tyve ikke, ved du nok.“

„Undtagen hvis de opgiver håndværket i tide.“

„Undtagen ved at ende som lig,“ rettede Cery.

„Men du er ikke nogen almindelig tyv. Der må gælde andre regler for dig. Du begyndte ikke som de andre, hvorfor skulle du så ende som dem?“

„Det ville være dejligt hvis alle delte det synspunkt.“

„Ja. Det ville gøre byen til et bedre sted.“

„Hvis alle var enige med dig? Ha!“

„Bedre for mig, i hvert fald.“

Cery lo dæmpet og gik videre. Grol blev på samme side af gaden og fulgte efter ham i nogle skridts afstand.

Han skjuler sin frygt godt, tænkte Cery. Den evne har han altid haft. Men han regner vist ikke med at vi overlever natten. Alt for mange af de andre er døde.

Tyvene havde fra begyndelsen været den bedst organiserede gruppe i Imardins underverden, men i løbet af de sidste få år havde over

Trudi Canavan

halvdelen af bandelederne forladt denne verden – hver især på forskellig måde, og for de flestes vedkommende af unaturlige årsager. Stukket ned, forgiftet, indebrændt, skubbet ud fra en høj bygning, druknet eller knust i en sammenstyrtet tunnel. Nogle hævdede at dødsfaldene skyldtes en enkelt person, en selvtægtsmand som havde fået tilnavnet Tyvejægeren. Andre mente at det var bandelederne selv der gjorde gamle regnskaber op.

Ifølge Grol indgik folk med hang til spil ikke længere væddemål om *hvem* der blev det næste offer, men *hvordan* vedkommende ville komme af dage.

Selvfølgelig havde yngre tyve afløst en del af de ældre bandeledere i tidens løb, nogle gange fredeligt og i andre tilfælde efter et hurtigt og blodigt slagsmål. Det var ikke mere end hvad man kunne forvente. Men selv disse driftige nytilkomne gik ikke fri. De var lige så udsatte som de ældre bandeledere.

Indtil nu havde der ikke været nogen indlysende forbindelse mellem drabene. Indbyrdes gnidninger mellem de forskellige bander var der nok af, men ingen som kunne give anledning til så mange mord. Og selv om drabsforsøg på tyve nærmest måtte siges at være en erhvervsrisiko, var det underligt at så mange af dem lykkedes. Ligesom det var besynderligt at morderen eller morderne aldrig havde pralet af deres gerninger – og at ingen havde set det mindste glimt af gerningsmændene ved ét eneste af de mistænkelige dødsfald.

Før i tiden ville vi have indkaldt til et stormøde og diskuteret strategier, arbejdet sammen, tænkte Cery. Men det er længe siden den slags var almindeligt, og jeg tror ikke vi er i stand til at danne en samlet front nu.

Han havde set forandringen komme i tiden efter at de invaderende ikaner var blevet nedkæmpet og drevet tilbage over grænsen til Sarkana, men det var kommet bag på ham hvor hurtigt den havde udviklet sig. Da man opgav Uddrivelsen – den årlige tvangsforflyt-

Trudi Canavan

ning af hjemløse til slummen uden for bymuren – var den gamle bygrænse blevet ophævet og kvartererne derude inddraget som en del af byen. Den udvidelse af tyvenes virkefelt førte til ophævelse af gamle alliancer og fornyet rivalisering. Bandledere som havde arbejdet sammen for at forsvare Imardin mod ikanerne, vendte sig mod hinanden i kampen om de nye territorier.

Cery passerede fire unge mænd der stod og hang op ad muren hvor gyden mandede ud i en bredere gade. De betragtede ham indgående, og deres øjne søgte til den lille medaljon som var fæstnet til hans frakkeopslag og markerede ham som medlem af tyvelavet. Som på tælling nikkede de respektfuldt ved synet af den. Cery nikkede tilbage og standsede i gydens åbning og ventede på at Grol skulle passere de fire og slutte sig til ham. Grol var for adskillige år siden blevet enig med sig selv om at han bedre kunne spore eventuelle trusler hvis han ikke gik direkte ved siden af Cery – og at Cery var i stand til selv at klare de fleste der vovede sig i direkte nærkamp med ham.

Cery kiggede ned og smilede ved synet af den røde streg der var trukket tværs over gydens åbning. Efter at have erklæret slumkvarteret for en del af byen, havde kongen med varierende held forsøgt at få kontrol med det. Forbedringer i nogle områder, blandt andet med nedrivninger af de mest forfaldne huse, havde medført lejestigninger som tvang den fattigste del af befolkningen sammen i stadig mindre enklaver. De forskansede sig i disse områder, gjorde dem til deres egne og forsvarede dem som vilddyr der er trængt op i en krog. Nu var der trukket nye grænser, nogle synlige som den røde streg, andre kendt i form af bestemte gadenavne, grænser som byvagtens medlemmer kun vovede at krydse i flok og tungt bevæbnede – og selv i de tilfælde måtte de regne med indædt modstand. Kun tilstedeværelsen af en troldmand kunne yde dem sikkerhed.

Grol nåede frem til Cery, og de fortsatte tværs over den bredere

Trudi Canavan

gade ved siden af hinanden. En lukket vogn med kuskesædet flankeret af to gyngende lygter passerede dem. Byens vægtere slentrede af sted to og to, bærende på lygter og altid inden for synsvidde af mindst et andet vægterpar.

Vægternes massive tilstedeværelse skyldtes at den brede gade var en af de nye hovedfærdsåre og skar sig gennem et af de mest berygtede områder. Da man gik i gang med at anlægge gaden, havde Cery undret sig over hvorfor kongen ikke havde valgt at føre den uden om kvarteret. Enhver der vovede sig ind i det farlige område risikerede at blive hevet ind i en gyde, plyndret til skjorten og efter al sandsynlighed stukket ned som afslutning. Men kongen havde ikke været så dum. Gaden var blevet gjort ekstra bred, så folk kunne holde sig på afstand af de mørke gyder og fik rigelig tid til at tage mål af enhver som nærmede sig, og tunnelerne under den, som engang havde udgjort en del af den underjordiske Tyvelabyrinth, var blevet fyldt op med byggeaffald fra de nedrevne huse, og langs hver side af gaden var der etableret en række store, nye huse. De var omgivet af mure og ejet af velhavende købmænd som havde råd til private vagtkorps.

På den måde havde kongen fået skåret det berygtede kvarter midt over og afbrudt vitale forbindelser mellem de bander der dominerede det. Cery tvivlede ikke på at man var i fuld gang med at etablere nye tunneler, men kvarteret blev næppe det samme igen. Anlægningen af gaden havde tvunget halvdelen af beboerne til at flytte andre steder hen, og det samme gjaldt en stor del af dem som før havde søgt deres fornøjelser i kvarterets spillebuler og billige bordeller.

Cery skuttede sig da han og Grol nåede ud midt på den brede gade. Han havde altid været mest tryk med husmure tæt omkring sig, og desuden var hans nerver på højkant efter sammenstødet med røveren.

Trudi Canavan

„Tror du han var sendt ud for at tage mål af mig?“ spurgte han.

Grol var længe om at svare – et tydeligt tegn på at han overvejede spørgsmålet grundigt.

„Jeg tvivler,“ svarede han omsider. „Jeg tror mere på at han valgte det forkerte offer.“

Cery nikkede. Han var enig. Men det var nye tider. Byen havde forandret sig. Nogle gange var det som at være flyttet til et fremmed land. Eller rettere, som han forestillede sig det måtte være at komme til et fremmed land. Han havde aldrig været længere væk fra Imardin end at han kunne nå tilbage i løbet af et par dage. Men mødet med et fremmed land ville sikkert give ham den samme fornemmelse som han af og til oplevede her. Af noget ukendt. Af nye regler. Af fare hvor han før kunne færdes trygt.

Han skuttede sig. *Pas nu på. Det er et dårligt tidspunkt at lade forfølgelsesvanviddet tage overhånd. Du skal møde den mest frygtede tyv i Imardin.*

„Du der!“ lød en kommandostemme. To vægtere nærmede sig, og den ene løftede sin lygte.

Cery tog mål af afstanden til den anden side af gaden, standsede med et lille suk og ventede.

„Er det mig du mener?“ spurgte han. Grol forholdt sig tavs.

Den højeste af vagterne trådte et skridt nærmere. Uden at svare så han fra Cery til Grol og tilbage igen. „Dit navn og din bopæl,“ forlangte han.

„Cery fra Flodgaden i nordre kvarter,“ svarede Cery.

„Kommer I begge derfra?“

„Ja, Grol er min tjener. Og livvagt.“

Vægteren nikkede efter at have strejft Grol ganske kort med øjnene. „Og dit ærinde her?“

„Jeg har et møde med kongen.“

Den anden og mindre vægter snappede hørligt efter vejret og ind-

Trudi Canavan

kasserede et forbitret blik fra sin overordnede. Cery så fra den ene til den anden og morede sig over deres forsøg på at skjule deres misfornøjelse og frygt. Han havde fået besked om at svare sådan hvis han blev standset, og til hans store forbløffelse lod vægterne til at tro på hvad han sagde. Eller, måske mere sandsynligt, forstod at det drejede sig om et kodet budskab.

Den høje vægter rettede sig. „Du kan fortsætte, og ... kom sikkert frem.“

Cery vendte sig og fortsatte over mod den anden side af gaden med Grol et par skridt bagefter. Han spurgte sig selv om budskabet havde fortalt vægterne nøjagtig hvem han skulle møde, eller om deres ordrer simpelt hen lød på at lade enhver der svarede med de ord passere uhindret.

Under alle omstændigheder var det usandsynligt at han og Grol skulle være stødt på den eneste korrupte vægterduo i gaden. Der havde altid været vægtere, soldater og andre ordenshåndhævere som var villige til at arbejde for tyvene, men nu var korrupsionen mere udbredt og dominerende end nogen sinde før. Der fandtes stadig ærlige og moralsk anstændige folk i vægterkorpset, mænd som sled for at få fjernet de brodne kar i egne rækker, men de var i mindretal og havde kæmpet forgæves gennem længere tid.

Alle er optaget af deres egne, indbyrdes slagsmål, tænkte Cery. I vægterkorpset kæmper man med korrupsion. I byens højere kredse slås de store familier om magt og indflydelse. I troldmandslavet er der konstant stridigheder mellem novicerne fra overklassen og dem af fattig herkomst. Alliancens medlemslande kan ikke blive enige om hvad man skal stille op med Sarkana, og tyvene fører borgerkrig mod hinanden. Farar ville have fundet det hele særdeles underholdende.

Men Farar var død, og i modsætning til de andre bandeledere var det en ganske almindelig vinterlungebetændelse der for fire år siden havde kostet ham livet. Cery havde ikke talt med ham i flere år for-

Trudi Canavan

inden. Den unge mand som Farar havde udset og oplært som sin efterfølger havde overtaget hans bande og område uden nogen form for rivalisering eller blodsudgydelse. Hans navn var Skellin, og det var ham Cery skulle møde denne nat.

Efter at have passeret kæden af store huse på den anden side af gaden, kom Cery og Grol ind i det mindste område af det gennemskårne slumkvarter. Her blev de igen og igen mødt med tilbud fra skøger og halvvoxsne drenge i mørke døråbninger. Cery hørte dem dårligt nok. Han var optaget af at genkalde sig hvad han vidste om Skellin.

Farar havde taget sin efterfølgers mor til sig mens Skellin endnu var barn, men ingen vidste hvorvidt kvinden havde været Farars elskerinde eller om hun kun havde arbejdet for ham. Den gamle bandeleder havde holdt dem i sin nærhed og sørget for at skjule dem godt for omverdenen, sådan som de fleste tyve var nødt til det med deres nærmeste. Skellin havde tidligt vist sig usædvanlig talentfuld. Han havde udført de opgaver han blev pålagt til alles tilfredshed og havde taget en del private initiativer og haft held med de fleste. Man sagde at han var højt intelligent og kompromisløs. Og totalt skånselsløs. Cery tvivlede på at Farar ville have brudt sig om den egen-skab. På den anden side måtte man vel regne med at historierne om den var overdrevne, som altid med den slags, hvilket gjorde det svært at bedømme i hvor høj grad Skellin fortjente sit ry.

Skellin var også den første bandeleder der havde brudt traditionen med at antage et dyrenavn – hvilket naturligvis ikke betød at man kunne regne med at 'Skellin' var hans rigtige navn. De som troede det, beundrede ham for hans mod til at skilte med det. De der mente det modsatte var ligeglade.

Cery og Grol rundede et hjørne og kom ind i et mere rent og ryddeligt område. Her kunne de fleste af husene måle sig med dem man så i velhaverkvartererne inden for den gamle bymur, men beboerne

Trudi Canavan

var af en ganske anden slags – velstillede skøger, hælere, smuglere og snigmordere. Tyvene havde konstateret at vægterne – som i forvejen var underbemandet i disse områder – kun meget sjældent foretog en nærmere undersøgelse af noget der udadtil virkede respektabelt. Og vægterkorpsets ledelse havde – ligesom velhavende mænd og kvinder fra overklassen med tvivlsomme forbindelser til underverdenen – også lært sig kunsten at aflede opmærksomheden hos magthavernes blåøjede idealister med donationer til deres velgørende projekter.

Hvilket blandt andet omfattede de hospicer som blev administreret af Sonea. I de fattiges øjne var hun stadig en heltinde, mens overklassen kun talte om Akkarins store indsats og ofre under ikanernes invasion. Cery havde tit spekuleret på om hun vidste hvor stor en del af de donationer hun modtog der stammede fra korrupte kilder, og, forudsat at hun vidste besked – hvorvidt tanken om det overhovedet generede hende.

Han og Grol satte farten ned da de nåede frem til et gadekryds som de havde fået beskrevet nøje. Det ene af krydsets hjørner udgjorde et mærkeligt syn. Det var en byggetomt.

Grønne vækster og farvestrålende blomster fyldte den grund hvor der engang havde stået et hus. Planter af alle størrelser voksede mellem resterne af det gamle fundament og de sammenstyrtede mure, og det hele var oplyst af et utal af hængende lamper. Cery lo dæmpet hen for sig da han kom i tanke om hvor han havde hørt navnet 'Solhuset' før. Ejendommen var blevet jævnet med jorden under ikanernes invasion, og ejeren havde ikke haft råd til at genopbygge den. I stedet havde han indrettet sig i ruinens kælder og lagt et stort arbejde i at få sin elskede have til at brede sig over hele grunden, som han derefter havde gjort til et fristed for kvarterets beboere.

Det var et mærkeligt mødested for tyve, men Cery kunne se fordelene ved at vælge det. Grunden var forholdsvis åben. Ingen kun-

Trudi Canavan

ne nærme sig eller snige sig tæt nok på til at lytte uden at blive bemærket, og samtidig var stedet besøgt nok til at man måtte regne med et større antal vidner hvis man forsøgte at gennemføre et overfald.

Ifølge instrukserne skulle de vente 'ved siden af statuen'. Den var synlig i samme øjeblik de trådte ind i haven – en figur på en rektangulær sokkel midt inde i ruinen. Statuen var udhugget af sort sten marmoreret af grå og hvide årer. Den forestillede en kappeklædt mand der stod vendt mod vest, men havde ansigtet drejet mod nord, og da Cery kom nærmere, gik det op for ham at der var noget velkendt ved den.

Det slog pludselig ned i Cery at den skulle forestille oldermænd Akkarin. Han stod vendt mod troldmandslavet, men så i retning af Sarkana. Cery studerede ansigtet grundigt da han kom tæt nok på. Ligheden var ikke værd at tale om.

Grol brummede advarende, og Cery vendte øjeblikkelig opmærksomheden mod omgivelserne. En mand nærmede sig, fulgt af en anden i et par skridts afstand.

Cery betragtede ham indgående. Var det Skellin? Han var helt sikkert udlænding, men stammede ikke fra en race Cery nogen sinde havde haft med at gøre. Ansigtet var langt og smalt med høje kindben og en spids hage. Det fik hans forbløffende fyldige og velformede mund til at virke alt for stor til ansigtet, men hans øjne var af samme proportioner, skråtstillede og store – næsten smukke. Han var mørkere i huden end den gennemsnitlige elyner eller sarkaner, næsten lige så mørk som lonmarerne, men med en rødbrun tone i stedet for deres blåsorte. Håret var rødt med en dybere og mere livfuld glød end man normalt så blandt elynerne.

Han ser ud som om han for nylig er blevet halet op af et farvebassin og ikke er blevet helt tør endnu, tænkte Cery og gættede på at han måtte være omkring femogtyve år gammel.

Trudi Canavan

„Velkommen til mit hjem, Cery,“ sagde den unge mand uden antydning af fremmed accent. „Mit navn er Skellin. Tyven Skellin eller den satans udlænding til Skellin, alt efter hvem du taler med og hvor berusede de er.“

Cery vidste ikke rigtig hvordan han skulle reagere på det. „Hvad foretrækker du at jeg kalder dig?“

Skellin smilede bredt. „Skellin er fint. Jeg er ikke tilhænger af farverige tilnavne.“ Han flyttede blikket til Grol.

„Min livvagt,“ præsenterede Cery.

Skellin nikkede til Grol og vendte igen opmærksomheden mod Cery. „Kan vi tale sammen under fire øjne?“

„Selvfølgelig,“ sagde Cery.

Han gjorde et lille kast med hovedet, og Grol trak sig uden for hørevidde. Skellins ledsager fulgte hans eksempel.

Skellin gik hen og satte sig på den lave rest af en tilbagestående mur. „Det er en skam at tyvene i denne by ikke mere mødes til regelmæssige rådslagninger om samarbejde,“ sagde han. „Ligesom før i tiden.“ Han betragtede Cery undersøgende. „Du kender de gamle regler og levede efter dem engang. Savner du dem?“

„Forandringen kan ingen jo standse,“ sagde Cery med et skuldertræk. „Man mister noget og vinder noget andet.“

Skellins ene øjenbryn skød i vejret – noget han klarede elegant uden at resten af ansigtet fortrak sig den mindste smule, sådan som man tit så det hos dem der forsøgte sig med det. „Opvejer gevinsten tabet?“

„Det svinger. For mit eget vedkommende har jeg ikke haft større fortjeneste ud af splittelsen, og jeg har da også stadig en del aftaler med nogle af de andre bandeledere.“

„Det lyder godt. Tror du der er nogen chance for at vi finder frem til en forståelse igen?“

„Muligheden eksisterer selvfølgelig altid,“ svarede Cery med et

Trudi Canavan

lille smil. „Det kan afhænge af hvad det er du vil have de andre til at forstå.“

Skellin nikkede. „Det siger sig selv,“ lo han. Så blev han alvorlig. „Der er to tilbud jeg kunne tænke mig at give dig. Det første er et jeg har fremsat over for adskillige andre, og de har alle sammen sagt ja.“

Cerys interesse voksede. Dem alle? Det lød godt – selv om han manglede at få at vide hvor mange 'adskillige' dækkede.

„Jeg går ud fra at du har hørt om Tyvejægeren,“ sagde Skellin.

„Hvem har ikke det?“

„Jeg tror på at han eksisterer.“

„At det er en enkelt mand der har dræbt alle de bandeledere?“ Cery forsøgte ikke at skjule sin vantro.

„Ja,“ sagde Skellin roligt. „Hvis du spørger dig for hos dem som har set noget, findes der ligheder mellem de forskellige dødsfald.“

Cery lovede sig selv at sætte Grol til at kigge nærmere på drabene igen. Så slog en anden mulighed ned i ham. *Han tror vel ikke at jeg er i stand til at opspore denne Tyvejæger fordi jeg i sin tid hjalp oldermannen Akkarin med at finde frem til de sarkanske spioner? De var lette nok at afsløre når først man vidste hvad man skulle se efter. Det er noget helt andet med denne Tyvejæger. Forudset at han eksisterer.*

„Hvad ønsker du med hensyn til ham?“

„At du lover at fortælle mig alt hvad du hører om ham. Jeg har forstået at mange bandeledere ikke er på talefod. Derfor tilbyder jeg mig som opsamlingscentral for oplysninger om Tyvejægeren. Hvis alle bidrager med hvad de ved, kan jeg måske skaffe os af med ham én gang for alle – eller i det mindste få muligheden for at advare den næste han har udset sig.“

Cery smilede. „Det sidste lyder en smule optimistisk.“

„Det er muligt,“ sagde Skellin med et skuldertræk. „Man må regne med at en bandeleder kan finde på at holde mund hvis han op-

Trudi Canavan

dager at Tyvejægeren har tænkt sig at gøre det af med en rival. Men husk at sammen med hver bandeleder der fjernes, forsvinder en informationskilde som måske kunne føre til afsløring af Tyvejægerens identitet.“

„Lederne bliver hurtigt afløst af andre.“

„Rigtigt, men i langt de fleste tilfælde af nogen som ikke har samme viden som deres forgænger,“ sagde Skellin.

„Bare rolig,“ sagde Cery. „Der er ingen jeg hader nok til at gøre det imod, for øjeblikket.“

Skellin smilede. „Vi er altså enige?“

Cery overvejede. Han brød sig ikke om den slags handel som Skellin beskæftigede sig med, men det ville være dumt at afvise hans tilbud. Tyvejægeren var den eneste manden ønskede oplysninger om, og han forlangte ikke at der skulle indgås nogen pagt eller gives særlige løfter – hvis han kom i besiddelse af viden han ikke kunne give videre uden at udsætte sig selv eller sin egen virksomhed for fare, ville ingen beskyldte ham for at have svigtet sit ord.

„Ja,“ sagde han. „Det kan jeg gå med til.“

„Godt, så har vi en aftale,“ sagde Skellin og gned sig tilfreds i hænderne. „Lad os så se om det kan blive til to. Jeg er sikker på at du ved hvad jeg først og fremmest importerer og sælger.“

Cery nikkede uden at forsøge at skjule sin modvilje. „Opium. Ikke noget jeg er interesseret i. Og jeg hører at du har styr på det.“

Skellin nikkede. „Det har jeg. Farar overlod mig et skrumpende territorium da han døde. Jeg var nødt til at styrke min stilling og forøge indtægterne. Jeg prøvede mig frem med forskelligt, og opium var noget nyt og uprøvet dengang. Det forbløffede mig hvor hurtigt kyralierne tog det til sig. Det er blevet en glimrende forretning, og ikke kun for mig. Adskillige af byens storkøbmænd har en støt huslejeindkomst fra de etableringer jeg forsyner. Du kunne skabe dig en god fortjeneste ved at gå ind i den forretning, Cery.“

Trudi Canavan

„Jeg er smigret, men i min bydel er de fleste for fattige til at kunne betale for den vane. Den er for de rige.“

„Du glemmer at nordre kvarter er ved at blive mere velhavende, ikke mindst på grund af din indsats, og at opium er blevet lettere tilgængeligt nu hvor prisen er faldet til et mere rimeligt niveau med det voksende udbud.“

Cery modstod fristelsen til at affærdige Skellins smiger med et kynisk smil. „Ikke til et tilstrækkeligt lavt niveau for min bydels vedkommende,“ sagde han, og stod det til ham skulle handelen med rusmidlet helt standses. Han havde set hvad det gjorde ved de mænd og kvinder som blev afhængige – de glemte at spise og drikke og op-hørte med at interessere sig for deres børn, undtagen for også at bedøve dem med opiumsdampe når de klagede over at være sultne. Det var lykkedes ham at holde opiummen ude af sit område indtil nu, men han vidste at det kun var en stakket frist. Hvis han ikke gjorde stoffet tilgængeligt, ville en anden sørge for det. Han måtte forsøgte at finde en udvej der minimerede de værste skader – hvis det overhovedet var muligt. „Der kommer et tidspunkt hvor det kan betale sig at bringe det til nordre kvarteret, og så ved jeg hvem jeg skal henvende mig til.“

„Vent ikke for længe,“ advarede Skellin. „Lige nu er opiummen ny og populær, og mange er ivrige efter at afprøve den, men inden så længe indgår den bare i rækken af tilgængelige laster, ligesom den hjemmebrændte spiritus, og bliver noget enhver beskæftiger sig med. Jeg håber at jeg til den tid har fundet et nyt produkt at tjene penge på.“ Han tav og så væk. „Gerne efter det gode, gamle og ærefulde mønster fra før i tiden. Eller måske ligefrem noget lovligt.“

Han vendte igen opmærksomheden mod Cery og smilede, men der var en antydning af sorgmodighed og misfornøjelse i hans ansigt. Cery spurgte sig selv om der fandtes en hædersmand inde bag facaden. Hvis Skellin ikke regnede med at opiumsforbruget ville an-

Trudi Canavan

tage et særlig stort omfang, forventede han måske heller ikke at det nåede at anrette større skade.

Men den mulighed får ikke mig selv til at gå ind i handelen, afgjorde Cery.

Skellins smil forsvandt. „Der findes folk som gerne vil overtage din plads, Cery. Opiumshandel kunne gå hen og blive det bedste forsvar mod dem, ligesom det blev det for mig.“

„Der er altid folk som ønsker mig af vejen,“ sagde Cery. „Jeg går den dag jeg er parat.“

Skellin lo. Han virkede oprigtig overrasket. „Tror du virkelig at du selv får lov til at vælge tid og sted?“

„Ja.“

„Og din efterfølger?“

„Også det.“

Skellins latter voksede. „Jeg kan godt lide din selvtillid. Farar var lige sådan. Sygdommen forhindrede ham i at trække sig tilbage på det tidspunkt der passede ham, men han kom igennem med selv at vælge sin efterfølger.“

„Han var en begavet mand.“

„Han fortalte mig en masse om dig, Cery.“ Skellin blev alvorlig. „Blandt andet om hvordan du ikke blev tyv på den sædvanlige måde, men at den berygtede oldermænd Akkarin arrangerede det hele.“

Cery modstod fristelsen til at kigge på statuen. „Alle tyve opnår magt gennem at gøre betydningsfulde folk tjenester. Jeg var så heldig at udveksle tjenester med en af de mest magtfulde troldmænd der overhovedet fandtes.“

„Lærte han dig nogen sinde magi?“ spurgte Skellin nysgerrigt.

Cery lo højt. „Overhovedet ikke.“

„Men du voksede op sammen med en troldkvinde og opnåede din position ved hjælp af troldmandslavets forhenværende older-

Trudi Canavan

mand. Du må da have samlet en smule op undervejs.“

„Magi fungerer ikke på den måde,“ gav Cery sig til at forklare, selv om han var sikker på at Skellin allerede vidste det. „Man skal have et medfødt talent og gennemgå en lang og grundig uddannelse for at udvikle det og få kontrol med den kunnen der kommer ud af det. Man lærer det ikke ved at gå og kigge på hvordan en anden gør.“

Skellin strøg sig tankefuldt om hagen. „Men du har stadig forbindelser i troldmandslavet, ikke sandt?“

Cery rystede på hovedet. „Jeg har ikke talt med Sonea i flere år.“

„Hvor skuffende efter alt det du og de andre tyve gjorde for troldmændene.“ Skellin smilede skævt. „Jeg er bange for at dit ry som troldmændenes nære ven ikke står helt mål med virkeligheden, Cery.“

„Sådan er det som regel med den slags ry.“

„Du har ret,“ nikkede Skellin. „Godt. Jeg har nydt vores samtale, og det glæder mig at vi er nået frem til en forståelse. Forhåbentlig kan den udvides inden så længe.“ Han rejste sig. „Tak fordi du sagde ja til at mødes med mig, Cery.“

„Jeg takker for invitationen. Held og lykke med jagten på Tyvejægeren.“

Skellin smilede og nikkede høfligt inden han vendte sig og slentrede tilbage ad den vej han var kommet. Cery fulgte ham med øjnene nogle få skridt og flyttede derefter blikket til statuen. Nej, ligheden med Akkarin var virkelig ikke særlig god.

„Hvordan gik det?“ mumlede Grol da Cery sluttede sig til ham.

„Som forventet,“ svarede Cery. „Bortset fra ...“

„Bortset fra ...?“

„Vi blev enige om at udveksle oplysninger om Tyvejægeren.“

„Vil det sige at han virkelig findes?“

„Det tror Skellin i hvert fald.“ Cery trak på skuldrene. De kryd-

Trudi Canavan

sede gaden og påbegyndte tilbaketuren. „Men der var noget mærkeligt.“

„Ja?“

„Han spurgte om Akkarin havde lært mig magi.“

Grol tænkte lidt over det. „Det er vel ikke så mærkeligt. Farar holdt Sonea skjult et stykke tid inden han overlod hende til troldmandslavet, og han gjorde det i håb om at udnytte hendes magiske kraft. Skellin må have hørt om det.“

„Tror du han drømmer om at få sin egen private troldmand?“

„Selvfølgelig gør han det. Men det betyder ikke nødvendigvis at han har udset dig til rollen. Måske håber han på at kunne bede troldmandslavet om tjenester gennem dig.“

„Jeg fortalte ham at jeg ikke havde set noget til Sonea i flere år,“ sagde Cery og lo dæmpet. „Men næste gang jeg møder hende, skulle jeg måske prøve at spørge hvad hun siger til at hjælpe en af mine venner blandt tyvene – bare for at se hendes ansigt.“

En skikkelse dukkede frem fra en gyde et stykke fremme og kom hen mod dem. Cery satte omgående farten ned og så sig undersøgende om efter de nærmeste smuthuller.

„Du bør nok sørge for at hun får besked om at Skellin spurgte sig for,“ sagde Grol. „Det kan tænkes at han forsøger at rekruttere en anden, og det er ikke til at vide om det lykkes. Ikke alle magikere er lige så ubestikkelige som Sonea.“ Grol fik øje på skikkelsen der nærmede sig. „Det må være ... ja, det er Neg.“

Cerys lettelse over at det ikke var en ny angriber afløstes hurtigt af en bekymring. Neg havde bevogtet hans foretrukne skjulested. Et tilholdssted med rigelig plads hvor han altid havde befundet sig langt bedre end når han strejfede om i gaderne.

Neg hev anstrengt efter vejret da han nåede hen til dem. Først her helt tæt på bemærkede de at han havde en bandage om den ene overarm, og hjertet sank i livet på Cery.

Trudi Canavan

„Hvad er der sket?“ spurgte han med en stemme han dårligt genkendte som sin egen.

„Jeg ... er ked af det. Dårligt nyt,“ stammede Neg. Han trak vejret dybt og rystede på hovedet idet han slap det ud igen. „Jeg ved ikke hvordan jeg skal få det sagt.“

„Bare ud med det!“ kommanderede Cery.

„De er døde. Alle sammen. Selia. Drengene. Ingen så noget. Morderen slap forbi alt og alle. Jeg ved ikke hvordan. Ingen låse var brudt op. Ingen døre sprængt. Da jeg kom til mig selv ...“ Han plaprede videre, snublede febrilsk over ordene mens han undskyldte og forklarede.

Det hele flød sammen i en uforståelig susen i Cerys hoved. Hans hjerne forsøgte et kort øjeblik at finde en anden forklaring. Neg tog fejl. Han havde slået hovedet og led af hallucinationer. Det hele var noget han havde drømt.

Men derefter tvang Cery sig til at se sandheden i øjnene. Det han gennem mange år havde frygtet og haft mareridt om, var sket.

Nogen havde listet sig forbi alle låsene og vagterne og de andre beskyttelsesforanstaltninger og myrdet hans familie.

Trudi Canavan

2

Det var længe før det tidspunkt hvor hun plejede at vågne. Der måtte være flere timer til dag gry. Sonea blinkede mod mørket og forsøgte at finde ud af hvad der havde vækket hende. En drøm? Eller havde noget håndgribeligt gjort hende så lysvågen midt om natten?

Så opfangede hun en svag, men umiskendelig lyd fra værelset ved siden af.

Med bankende hjerte og en generende prikken i hovedbunden smøg hun sig stille ud af sengen og listede hen til døren. Hun hørte forsigtige fodtrin på den anden side af den. Hun trak vejret dybt og rejste et magisk skjold foran sig inden hun tog om dørhåndtaget, drejede det lydløst og åbnede døren en smule på klem. I månelys set så hun en skikkelse gå frem og tilbage over gulvet i gæsteværelset. En mand, lille og tætbygget og en god bekendt. Lettelsen strømmede igennem hende.

„Cery,“ sagde hun og åbnede døren helt. „Hvem andre kunne finde på at snige sig ind i mine værelser på denne tid af natten?“

Han var standset med ryggen til og vendte sig langsomt. „Sonea, jeg ...“ Han trak vejret dybt, men sagde ikke mere.

Sonea rynkede panden i den lange pause der fulgte. Det lignede ikke Cery at tøve. Var han kommet for at bede om en tjeneste som han vidste hun ikke ville bryde sig om?

Hun koncentrerede sig og fremkaldte en lille lyskugle, lige stor nok til at fylde værelset med et varmt, blødt skær. Hun snappede efter vejret da hun så de dybe linjer i hans ansigt. De mange år som bandeleder havde ældet ham mere end nogen anden hun kendte fra sin ungdom.

Jeg er selv mærket af tiden, men mine kampe har mest været de evige

Trudi Canavan

stridigheder mellem troldmandslavets medlemmer, tænkte hun. Jeg har ikke været truet på livet næsten døgnet rundt i Imardins hårde og skånselsløse underverden.

„Hvad bringer dig til troldmandslavet på denne tid af døgnet?“ spurgte hun.

Han betragtede hende tankefuldt. „Du spørger mig aldrig hvordan jer er sluppet ubemærket ind.“

„Det er fordi jeg ikke ønsker at vide det. Jeg vil ikke risikere at andre finder ud af det – selv om det forekommer usandsynligt at jeg skulle ende i en situation hvor jeg må give en anden adgang til min bevidsthed.“

Han nikkede. „Jeg forstår. Hvordan står det til her?“

„Det er det samme som altid,“ svarede hun med et lille skuldertræk. „Konstante kævlerier mellem rige og fattige novicer. Og nu, hvor nogle af de førhen fattige novicer har afsluttet deres uddannelse og er blevet troldmænd, har mundhuggeriet nået et niveau som vi må tage mere alvorligt. Om nogle få dage indkalder vi til et møde for at behandle et andragende der kræver ophævelse af forbuddet mod at novicer og troldmænd omgås kriminelle eller folk af tvivlsom karakter. Hvis andragendet imødekommes, bryder jeg ikke længere nogen regler ved at tale med dig.“

„Jeg kan frit vandre ind ad porten og anmode om en formel audiens?“

„Ja, og det er en situation der giver ærketroldmændene søvnløse nætter. Jeg tør vædde på at de ønsker at de aldrig var gået med til at give medlemmer af underklassen adgang til universitetet.“

„Det har vi altid vidst ville ske,“ sagde Cery. Han sukkede og undgik hendes blik. „Jeg selv er nået så langt som til at ønske at Ud- drivelsen aldrig var blevet afskaffet.“

Sonea stivnede en anelse og krydsede armene over brystet. „Det kan du ikke mene,“ sagde hun næsten vredt.

Trudi Canavan

„Alt har forandret sig til det værre.“ Cery gik hen til vinduet, skilte gardinerne et øjeblik og lod dem falde på plads igen.

„Har det? Og det skyldes at Uddrivelsen blev indstillet?“ Hun stirrede på hans ryg med sammenknebne øjne. „Det skulle vel ikke have noget at gøre med en vis ny last som er begyndt at ødelægge livet for så mange af byens borgere, både blandt rige og fattige?“

„Opium?“

„Ja. Uddrivelsen kostede hundreder af menneskeliv hvert år, men opiummen har dræbt tusinder og gjort endnu flere til slaver.“ Hun så ofrene hver dag i sine hospicer. Ikke kun de afhængige, men også deres desperate forældre og ægtefæller, brødre og søstre, børn og venner. Og så vidt hun vidste var Cery en af dem der importerede og solgte rusgiften. Den tanke havde tit plaget hende.

„De siger at den får én til at glemme alt,“ sagde Cery og vendte sig langsomt om mod hende. „Ikke flere bekymringer. Ingen frygt. Ingen ... sorg.“

Hans betoning af det sidste ord satte alle Soneas sanser i alarmberedskab.

„Hvad er der galt, Cery? Hvorfor har du opsøgt mig?“

„Min familie blev myrdet her til aften,“ sagde han.

Sonea vaklede som efter et slag. Hun fornemmede en anelse af hans frygtelige smerte, og den huskede hende på tab som aldrig kunne glemmes – og heller ikke burde blive det. Men hun skubbede tanken om dem fra sig. Det ville ikke hjælpe Cery at hun gav sorgen over sine egne tab frit løb. Han så fortabt ud. Udtrykket i hans øjne viste at han ikke var kommet sig over chokket endnu. Hun gik hen og slog armene om ham. Han stivnede ganske kort, men sank så ind mod hende.

„Det hører med til at være tyv,“ sagde han. „Man gør alt hvad man kan for at beskytte sig selv og sin familie, men faren lurser hele tiden. Vesta forlod mig fordi hun ikke kunne leve med at være låst

Trudi Canavan

inde og overvåget af vagter døgnet rundt. Selia var stærkere og modigere. Hun holdt ud, og hun havde virkelig ikke fortjent ... og drengene ...“

Vesta havde været Cerys første kone, en kvik og klog pige, men temperamentsfuld og med hang til hysteriske anfald. Selia havde passet meget bedre til ham, rolig af sind og med et overbærende og muntert syn på omverdenen. Cery gav en halvkvalt hulken fra sig, og Sonea knugede ham hårdt og mærkede tårerne presse på.

Hun kunne ikke forestille sig hvordan det ville være at miste et barn. Hun kendte frygten for det, men havde aldrig oplevet smerten ved selve tabet. Hun tvivlede ikke på at det var værre end noget hun kendte til. At vide at ens børn aldrig ville blive voksne, aldrig ... men hvad med hans ældste datter? Hun måtte være næsten voksen nu.

„Er Anyi uskadt?“ spurgte hun.

Cery gjorde sig fri og trak sig væk fra hende. „Det ved jeg ikke. Af hensyn til deres egen beskyttelse sørgede jeg for at lade alle vide at jeg var ligeglad med både Vesta og Anyi efter at Vesta forlod mig. Jeg har dog mødt Anyi i hemmelighed nogle få gange i årenes løb – mest for at sikre mig at hun ikke glemte hvordan jeg så ud.“ Han rystede på hovedet. „Gerningsmanden er både sluppet forbi de bedste låse der kan købes for penge og folk jeg stoler ubetinget på. Han – de – er så grundige at de må kende til hendes eksistens, men de ved måske ikke hvor hun er. Hvis jeg prøver at finde ud af om hun er uskadt, leder jeg dem måske til hende.“

„Kan du få en advarsel frem til hende?“

Han rynkede panden. „Ja. Måske ...“ Han sukkede. „Jeg er i hvert fald nødt til at prøve.“

„Hvad vil du sige til hende?“

„At hun skal skjule sig.“

„Så betyder det ikke noget om du leder dem til hende eller ej.

Trudi Canavan

Hun vil under alle omstændigheder være nødt til at gå i skjul.“

„Det ser sådan ud,“ sagde han tankefuldt.

Sonea smilede da hun så beslutsomheden vende tilbage til hans ansigt. Han rettede sig, og hans blik blev næsten undskyldende.

„Skynd dig nu bare af sted,“ sagde hun. „Og lad der ikke gå så længe inden du besøger mig næste gang.“

Det lykkedes ham at fremtvinge et svagt smil. „Det lover jeg. Der er for resten også noget andet jeg ville fortælle dig. Det er måske ingenting, men du må hellere få besked. Skellin, Farars efterfølger, går vist og drømmer om at få sin egen troldmand. Han er en af opiums-handlerne, så du må hellere håbe på at ingen af dine unge troldmænd har en svaghed for stoffet.“

„Det er ikke *mine* troldmænd, Cery,“ huskede hun ham på, som ved adskillige tidligere lejligheder.

I stedet for sit sædvanlige skæve grin, svarede han med en grimase. „Det er også rigtigt. Og nu – hvis du ikke har skiftet mening om at vide hvordan jeg kommer ind og ud herfra, må du hellere forlade værelset.“

Sonea vendte det hvide ud ad øjnene og gik tilbage til sit soveværelse. „Godnat, Cery,“ sagde hun inden hun lukkede døren efter sig. „Det gør mig ondt med din familie, og jeg håber at Anyi er i live og uden for fare.“

Han nikkede. „Det samme gør jeg.“

Hun lukkede døren og ventede. Der lød et par dæmpede bump fra gæsteværelset, og så blev der stille. Hun talte til to hundrede og åbnede døren. Værelset var tomt, og hun kunne ikke se det mindste spor af at nogen havde været der og var gået igen.

Mørket på den anden side af gardinerne var ikke så uigennemtrængeligt nu. Det havde fået en grålig tone, og hun mente at kunne skelne et omrids ude i det. Hun tog et skridt hen mod vinduet og standsede. Var det oldermandens firkantede residens hun plud-

Trudi Canavan

selig kunne se træde frem derude, eller bildte hun sig bare noget ind? En lille gysen løb ned langs hendes ryggrad.

Hold op, Sonea. Han er der ikke.

Ærketroldmand Balkan havde boet i residensen i de sidste tyve år. Hun havde tit tænkt på om han følte sig hjem søgt af den tidligere beboers skygge, men hun havde aldrig spurgt. Det ville have været taktløst.

Han er oppe på højen. Bag dig.

Hun vendte blikket mod væggen til højre for vinduet og så for sit indre blik graven med de skinnende nye hvide sten blandt den aldersstegne gravplads' mange grå. En gammel længsel fyldte hende, men hun tøvede. Hun havde meget at gøre i dag. På den anden side var det tidligt – dagen var først ved at bryde frem. Hun havde tid, og det var længe siden hun sidst havde besøgt graven. De frygtelige nyheder Cery var kommet med havde vakt en trang til ... til hvad? Måske at erkende omfanget af hans tab ved at genkalde sig sit eget. Hun måtte gøre noget mere end bare gennemgå sin sædvanlige daglige rutine og forsøge at lade som om ingenting var sket.

Hun gik tilbage til soveværelset, vaskede sig hurtigt og klædte sig på og tog en sort kappe over den sorte kutte inden hun smuttede ud ad døren til hovedkorridoren og fortsatte så stille som muligt ned gennem den til hovedindgangen i troldmændenes boligblok. Hun lukkede sig stilfærdigt ud og gik videre ad stien til gravpladsen.

Der var blevet anlagt nye stier siden hun over tyve år tidligere besøgte gravpladsen sammen med troldmand Rothen for første gang. Den dengang så kraftige ukrudtsvækst var blevet fjernet, men troldmandslavet havde efterladt en ring af træer til beskyttelse af de yderstliggende grave. Hun bemærkede de glatte gravsten med fornyede inskriptioner. Nogle af dem havde hun set blive anbragt, andre ikke. Når en troldmand eller troldkvinde døde, blev den magiske kraft der var tilbage i den pågældendes krop frigjort, og hvis

Trudi Canavan

ophobningen var tilstrækkelig stor, blev kroppen fortæret af den. Derfor havde de gamle grave været en gåde. Hvis der ikke var noget lig at begrave, hvorfor så markere en plet jord med en sten?

Genopdagelsen af den sorte magi havde løst gåden. Den sidste rest magisk energi hos de fortidige troldmænd var blevet fjernet af en sort troldmand, så der blev en krop tilbage at begrave.

Nu hvor sort magi ikke længere var tabu, selvom det var strengt kontrolleret, var begravelser blevet populære igen. Opgaven med at fjerne den sidste rest magisk energi fra de døende troldmænd og troldkvinder tilfaldt lavets to sorte magikere, hende selv og troldmand Kallen.

Sonea mente at når hun var den der havde taget en døendes sidste kraft, burde hun også være til stede ved begravelsen. Hun vidste ikke om Kallen følte den samme forpligtelse når en døende valgte ham. Hun standsede ved en beskeden, udekoreret sten, tørrede dens ene hjørne fri for dug med et pust af magisk hede og satte sig.

Hendes øjne fandt det navn der var hugget ind i stenen. Akkarin. Han ville have moret sig kongeligt over at se hvor mange af de troldmænd der havde talt så stærkt mod at genoptage brugen af sort magi nu selv tyede til den, så deres jordiske rester kunne rådne i jorden. Hvis han stadig havde levet, ville han nok ligesom hun have besluttet at det var et mere værdigt endeligt at lade den resterende magi konsumere kroppen. Hun skævede til de store og overdådigt dekorerede sten der stod over de nyeste grave. Der kunne ikke være nogen tvivl om at det også var betydeligt billigere for de efterladte.

Hun kiggede på inskriptionen i den sten hun sad på. Et navn, en titel, et slægtsnavn og en senere tilføjelse, 'fader til Lorkin', med små og spinkle bogstaver, som om den der havde beordret tilføjelsen helst ville have at man overså den. Soneas eget navn var ikke nævnt.

Og det bliver det heller aldrig nogen sinde, ikke så længe din familie har noget at skulle have sagt, Akkarin, tænkte Sonea. Men de accepte-

Trudi Canavan

rede i det mindste din søn.

Hun skubbede bitterheden fra sig og vendte tankerne mod Cery og hans tab. Det bragte en del andre minder med sig. Nogle var velkomne, andre ikke. Efter et stykke tid gjorde lyden af fodtrin hende nærværende igen, og hun opdagede at solen var stået op.

Hun vendte hovedet mod lyden og smilede da hun så troldmand Rothen nærme sig. Et øjeblik betragtede han hende med bekymring malet i alle træk, men slappede derefter synligt af.

„En kurer kom for at tale med dig,“ sagde han. „Ingen vidste hvor du var blevet af.“

„Og jeg kan forestille mig at det gav anledning til en masse unødvendigt postyr.“

Han rynkede panden ad hende. „I betragtning af den fremsatte begæring er det ikke noget godt tidspunkt at rokke ved lavets tillid til en troldkvinde fra underklassen.“

„Findes der nogen sinde et godt tidspunkt for det?“ Hun rejste sig med et suk. „Desuden har jeg ikke jævnet troldmandslavet med jorden og gjort alle kyraliere til mine slaver, vel? Jeg gik mig bare en tidlig morgentur. Der er slet ikke noget mystisk ved det. Jeg har ikke været uden for Imardin i tyve år, og jeg forlader kun lavets område for at passe mit arbejde på hospicerne. Er det ikke tilstrækkeligt?“

„Ikke for nogle. Og især ikke for Kallen.“

„Jeg forventer mig ikke andet af ham,“ sagde Sonea. „Det er hans arbejde.“ Hun lukkede hånden om Rothens albue, og de begyndte at gå tilbage ad stien. „Du skal ikke bekymre dig om Kallen, min ven. Jeg kan klare ham. Desuden vover han ikke at beklage sig over at jeg har besøgt Akkarins grav.“

„Du skulle have efterladt en besked til Jonna om hvor du var henne.“

„Jeg ved det. Men det var en pludselig indskydelse der også kom bag på mig selv.“

Trudi Canavan

Han så undersøgende på hende. „Der er vel ikke noget i vejen?“
„Nej, nej,“ svarede hun smilende. „Jeg har en søn som er i live og trives, hospicer i byen hvor jeg kan gøre lidt nytte, og så har jeg dig. Kan nogen ønske sig mere?“

Han tænkte synligt over det. „En mand, for eksempel?“

Hun lo. „Jeg har ikke brug for en ægtemand. Jeg er ikke engang sikker på at jeg ønsker mig én. Jeg troede at jeg ville blive ensom da Lorkin flyttede hjemmefra, men jeg har opdaget at jeg befinder mig udmærket ved at have mere tid til min egen rådighed. En ægtemand ville være ... i vejen.“

Rothen kluklo dæmpet.

Eller en svaghed nogen kunne udnytte, tænkte Sonea, men hun var klar over at tanken havde mere at gøre med det hun havde hørt fra Cery end med en reel trussel. Rigtige fjender havde hun næsten ingen af. Til gengæld så mange skævt til hende på grund af hendes ringe herkomst eller frygtede hvad hun kunne finde på med sin sorte magi. Ingen hadede hende så meget at de ville skade nogen af dem hun holdt af. Så havde de allerede forsøgt sig mod Lorkin.

Erindringer fra sønnens barndom dukkede frem og blandede sig med andre fra hans tidlige ungdom. Hun så ham i skiftende stemninger, i glæde og skuffelse, og der fulgte en lille smerte med ved tanken om at den tid og den fortrolighed imellem dem var forbi. Når han var stille og rugende, mindede han utroligt meget om sin far. Men den selvsikre, charmerende, stædige og højrostedede side af ham lå så fjernt fra Akkarin at hun i de situationer kun så en person som var helt sig selv og ikke lignede nogen anden. Og hun afviste konsekvent Rothens ofte gentagne påstand om at den stædige og højrostedede side af Lorkin så afgjort var en arv fra hende.

Da de kom fri af skoven, så Sonea ned mod bygningerne der rejste sig foran dem. Nærmest lå troldmændenes beboelsesblok, en lang, rektangulær bygning der husede de troldmænd som foretrak

Trudi Canavan

at bo på lavets grund. For enden af den var der en gårdsplads, og på den anden side af den lå en næsten tilsvarende bygning – novicer-nes beboelsesblok.

For enden af gårdspladsen stod den mest storslåede af troldmandslavets bygninger – universitetet. Med sine tre etager rejste det sig over alle andre bygninger inden for området. Selv efter tyve år følte Sonea en vis stolthed ved tanken om at hun og Akkarin havde reddet den smukke bygning fra at blive jævnet med jorden af sarkarnerne. Og – som altid – fulgte sorgen og beklagelsen af omkostningerne umiddelbart efter. Hvis de havde ladet den bygning falde og ofret alle der befandt sig i den, og i stedet benyttet sig af arenaens kraft, ville Akkarin måske stadig have været i live.

Men det ville ikke have betydet noget hvor meget kraft vi havde mobiliseret. Da han først var blevet alvorligt såret, ville han alligevel have valgt at overlade mig al sin kraft og dø frem for at forsøge at heale sig selv – eller lade mig heale ham. Hellere det end risikere at vi tabte kampen mod ikanerne. Og uanset hvor meget kraft jeg havde taget til mig, ville jeg ikke have haft nok til både at gøre det af med Kariko og heale Akkarin bagefter.

„Føler du dig fristet til at anbefale at vi efterkommer begæringen?“ spurgte Rothen da de fortsatte frem mod den rektangulære bygning. „Jeg ved at du går ind for at ophæve reglen.“

Sonea rystede på hovedet.

Rothen smilede. „Hvorfor ikke?“

„Det kan måske gøre mere skade end gavn. Husk min baggrund. Jeg voksede op i slummen og fik allernådigst adgang til troldmands-akademiet, hvorefter jeg brød et højtideligt aflagt løfte og lærte forbudt magi, og derpå trodsede jeg både de ledende troldmænd og kongen så grundigt at jeg blev sendt i eksil. Jeg er næppe den rigtige til at skabe tillid til borgerligt fødte troldmænd.“

„Du reddede landet.“

Trudi Canavan

„Jeg *hjalp* Akkarin med at redde landet. Der er en stor forskel.“

Rothen skar ansigt. „Du spillede en stor rolle, og det var dig der tilføjede ikanerne det afgørende slag. Det burde de huske på.“

„Og Akkarin ofrede livet. Selv hvis jeg hverken var kvinde eller opvokset i slummen, ville jeg ikke kunne måle mig med det.“ Hun affærdigede ham med en lille håndbevægelse. „Jeg er ikke interesseret i taknemmelighed og anerkendelse, Rothen. Lorkin og hospicerne er det eneste der tæller for mig. Foruden dig, naturligvis.“

Han nikkede. „Men hvad nu hvis jeg fortæller dig at mester Regin har meldt sig som ordfører for dem der er imod begæringen?“

Sonea mærkede en ubehagelig sugen i maven ved lyden af navnet. Regin havde været hendes plageånd gennem de første år på universitetet. Nu var han en gift mand og far til to voksne døtre, og han havde behandlet hende med den største høflighed og respekt siden ikanernes invasion. Alligevel følte hun altid et stik af mistro og modvilje bare hans navn blev nævnt.

„Det undrer mig ikke,“ sagde hun. „Han har altid været en snob.“

„Ja, selv om man må sige at hans manerer har forbedret sig i forbløffende grad siden novicetiden.“

„Så er han en velopdragen snob.“

Rothen smilede. „Føler du dig nu fristet til at tale for begæringen?“

Sonea svarede med en ny hovedrysten.

„Men du må nok regne med at man spørger om din mening,“ advarede han. „Mange vil gerne vide hvad du mener og høre dit råd.“

De var nået frem til gårdspladsen.

„Jeg tvivler,“ sagde Sonea. „Men da jeg ikke kan afvise at du har ret, vil jeg overveje hvordan jeg skal besvare eventuelle spørgsmål. Jeg ønsker heller ikke at gå hen og blive en hindring for dem der står bag forslaget.“

Og hvis Regin stod som repræsentant for oppositionen, måtte

Trudi Canavan

hun hellere være på vagt over for fordækte taktiske manøvrer. Hans opførsel var måske blevet bedre, men efter hendes mening var han stadig både lige så intelligent og lusket som i sin novicetid.

Lige om hjørnet i en smal sidegade til en af nordre kvarters største hovedfærdselsårer lå en nydelig lille skrædderbod med forbløffende stor søgning. Den der kendte de rigtige mennesker, kunne få adgang til værelser på husets første sal hvor man bød på underholdning for byens velhavende unge mænd.

Det var efterhånden fire år siden at Lorkin var blevet taget med derhen af sin gode ven blandt novicerne, Dekker, sammen med resten af vennekredsen. Som altid havde det været Dekkers idé. Han var den dristigste og mest udfarende i gruppen, træk der passede sig bedre for en soldat end en fremtidig troldmand. Af de andre i flokken havde Sherran altid været den der straks var parat, lige meget hvad Dekker foreslog, mens Reater og Orlon var lidt vanskeligere at lede på afveje, muligvis fordi det lå naturligt for healere at være forsigtige. Hvad end grunden var, havde Lorkin dengang kun sagt ja til at gå med fordi de to ikke kom med indvendinger.

Nu, fire år senere, var de alle uddannede troldmænd, og skrædderboden var blevet deres foretrukne mødested. Denne dag havde Parlan medbragt sin kusine fra Elyne, Jalie.

„Så det er den skrædderbod jeg har hørt så meget om,“ sagde den unge kvinde og så sig om i det værelse de var blevet vist op i. Møblerne var af glimrende kvalitet, men bar umiskendelige spor af slid. De var genbrug fra byens velhavende huse. Malerierne på væggene og dekorationerne på vinduesskærmene var grove både i udførelsen og deres emnevalg.

„Ja,“ sagde Dekker. „Her har man fri adgang til alle de glæder man kan ønske sig.“

„Mod betaling,“ sagde hun med et skråt sideblik.

Trudi Canavan

„Som vi er mere end villige til at erlægge på dine vegne som tak for glæden ved dit selskab.“

Hun smilede. „Hvor pænt af jer!“

„Men ikke uden din ældre fætters samtykke,“ sagde Parlan og sendte Dekker et advarende blik.

„Selvfølgelig ikke,“ sagde Dekker og bukkede let i retning af Parlan.

„Og hvilke glæder byder de så på her?“ spurgte Jalie, henvendt til Dekker.

Han slog ud med hånden. „Fysiske såvel som åndelige.“

„Åndelige?“

„Ja!“ udbrød Sherran ivrigt. „Lad os få et fyrfad herind og slappe af med en smule opium.“

„Nej,“ sagde Lorkin og så taknemmeligt hen på Orlon, der havde reageret med samme bestemthed og åbenlyse afsky som han selv.

De havde prøvet rusmidlet en enkelt gang før, og oplevelsen havde foruroliget Lorkin. Opiumsrusen havde kaldt Dekkers ondskabsfulde side frem og fået ham til at drille og plage den pige som havde været håbløst forelsket i ham på det tidspunkt, men det var ikke så meget den reaktion som havde generet Lorkin. Det var hans egen: han havde moret sig kongeligt mens det stod på. Forfærdelsen var først kommet da rusen lagde sig.

„Lad os få en flaske god vin i stedet,“ foreslog Parlan og nikkede til den trivelige opvarterske som ventede ved døren.

„Drikker troldmænd vin?“ spurgte Jalie. „Jeg troede det var forbudt dem.“

„Der er ikke noget forbud,“ sagde Reater. „Men alle ved at man skal passe på med at blive for beruset. Det kan gå hen og blive farligt hvis man foruden besværet med at styre maven eller blæren også mister kontrollen med sin magi.“

„Jeg forstår,“ sagde Jalie. „Det vil sige at troldmandslavet er nødt

Trudi Canavan

til at sikre sig at de plebber de tager ind ikke er drukkenbolte?“

De andre skævede til Lorkin, og han smilede. Han vidste at deres blikke ikke skyldtes at hans mor hørte til plebberne, men fordi de vidste at han ville gå sin vej hvis der faldt mere end et par enkelte vittigheder om underklassen.

„Du finder sandsynligvis de fleste drukkenbolte blandt snobberne,“ sagde Dekker. „Og vi ved hvordan vi skal tage os af dem. Hvad vil du have at drikke?“

Lorkin opgav at høre efter da de andre gav sig til at diskutere drikkevarer. 'Plebber' og 'snobber' var de øgenavne de rige og fattige novicer havde hæftet på hinanden efter at troldmandslavet havde besluttet at give folk fra almuen adgang til universitetet. Alle så bort fra at begreberne 'rig' og 'fattig' rent økonomisk var elimineret for den der blev optaget. Troldmandslavet forstrakte samtlige novicer med et gavmildt underhold. Det samme gjaldt de uddannede troldmænd, som også havde muligheden for at supplere deres indtægter ved at påtage sig opgaver som lå udenfor universitetet.

Lorkin passede ikke ind i hverken den eller den anden gruppe. Hans mor stammede fra slummen, hans far fra en af de ældste og mægtigste adelsfamilier i Imardin. Han var vokset op inden for troldmandslavets mure, uden berøring med adelsslægternes politiske og økonomiske intriger og magtkampe eller det hårde liv i slummen. De fleste af hans venner hørte til snobberne. Det var ikke noget bevidst valg fra hans side, men de fleste plebber havde været svære at tale med, selv om de ikke lod til at omfatte ham med den samme modvilje som snobberne. Først efter nogle år, da han havde opbygget en fast kreds af snobbevenner, var det gået op for ham at plebberne havde følt sig skræmt af ham – eller rettere, af tanken om hvem hans far var.

„... ingen rigtig forandring i Sarkana? Passer det at de stadig holder slaver?“

Trudi Canavan

Lorkin blev nærværende igen og undertrykte en gysen. Navnet på det land hvor hans fars morder stammede fra gav ham altid kuldegysninger – men hvor det før havde været på grund af frygt, var det nu blandet med en fornemmelse af spænding. Siden ikanernes invasion havde alliancens lande fundet det klogest at vise interesse for den nabo de hidtil havde ignoreret. Troldmænd og diplomater havde i årenes løb вовet sig ind i Sarkana i håb om at etablere handelsforbindelser og indgå aftaler der kunne forhindre fremtidige konflikter. Og hver gang de kom tilbage, medbragte de beskrivelser af en fremmedartet kultur og et endnu mere fremmedartet landskab.

„Det gør de,“ svarede Parlan, og Lorkin rettede sig opmærksomt. Reaters ældre bror var kommet tilbage fra Sarkana for nogle få uger siden efter at have tilbragt år som assistent for troldmandslavets ambassadør. „Men man ser sjældent noget til dem. Ens kutte forsvinder fra værelset om aftenen og er lagt nyvasket frem om morgenen, uden at man får et glimt af den der henter og bringer den. Til gengæld ser man selvfølgelig den personlige slave som man har fået til-delt. Vi havde alle sammen én.“

„Havde du en slave?“ spurgte Sherran. „Er slaver ikke forbudt ifølge vores lov?“

„De tilhører ikke os,“ svarede Parlan med et skuldertræk. „Sarkarnerne kan ikke finde ud af at behandle almindelige tjenestefolk ordentligt. De findes slet ikke i landet, så vi er nødt til at tage imod deres slaver. Ellers måtte vi klare madlavning, rengøring og tøjvask og den slags.“

„Og det ville naturligvis være rent forfærdeligt!“ udbød Lorkin med påtaget rædsel. Hans mor havde sin tante som tjenestepige, og hendes familie arbejdede som tjenestefolk for velhavende familier, men de havde alle både en værdighed og en selvstændighed og ikke mindst en kunnen som han respekterede. Han var sikker på at han ikke ville føle det lige så ydmygende som sine venner hvis han en

Trudi Canavan

dag selv måtte sørge for det huslige arbejde.

Parlan rystede på hovedet. „Der er ikke tid til selv at gøre det, kære ven. Ambassadøren og hans stab er begravet i arbejde til op over ørerne hver eneste dag. Åh, her kommer vinen.“

„Hvilken slags arbejde?“ spurgte Orlon mens glassene blev fyldt op og delt rundt.

„Forhandlinger om handelsaftaler, møder hvor man forsøger at opmuntre sarkanerne til at afskaffe slaveriet, så landet kan blive optaget i alliancen. Desuden skal man holde sig nøje opdateret med den politiske situation – ambassadør Maron havde netop hørt om en oprørsgruppe og var i gang med at finde ud af mere om den da han måtte vende hjem for at tage sig af sin families vanskeligheder.“

„Det lyder kedeligt,“ sagde Dekker.

„Det er faktisk rigtig interessant,“ grinede Parlan. „Og ligefrem lidt skræmmende engang imellem, men jeg havde en fornemmelse af at være med til ... ja, at skrive historie. Skabe fremskridt – selv om de er meget små.“

Lorkin lænede sig frem. „Tror du de opgiver slaveriet inden for overskuelig fremtid?“ spurgte han.

Parlan trak på skuldrene. „Det er svært at sige. Nogle går ind for det, men det er ikke til at vide om de bare snakker os efter munden for at være høflige eller i håb om at opnå særlige fordele. Maron mener at det bliver lettere at overtale dem til at afskaffe slaveriet end at få dem til at give afkald på sort magi.“

„Det er klart at det bliver svært at få dem til at opgive sort magi når vi selv har to sorte troldmænd i vores rækker,“ sagde Reater. „Det krav virker lidt hyklerisk på mig.“

„Den dag sarkanerne forbyder den sorte magi, gør vi det også,“ erklærede Parlan bestemt.

Dekker grinede til Lorkin. „Så kan du godt opgive håbet om at tage over efter din mor.“

Trudi Canavan

Lorkin fnyste. „Som om hun drømmer om at lade mig gøre det. Hun vil meget hellere have at jeg overtager administrationen af hospicerne.“

„Ville det være så slemt?“ spurgte Orlon stilfærdigt. „At du valgte alkymi som hovedfag forhindrer dig vel ikke i at hjælpe healerne.“

„Man skal være drevet af et urokeligt kald for at drive en institution som et hospice,“ sagde Lorkin. „Det er jeg ikke, selv om jeg næsten ville ønske det var tilfældet.“

„Hvorfor?“ spurgte Jalie.

Lorkin løftede hænderne. „Jeg vil gerne udrette noget meningsfyldt.“

„Pladder,“ sagde Dekker. „Hvis man har chancen for et behageligt og sorgløst liv, hvorfor så ikke udnytte den fuldt ud?“

„Man kunne måske komme til at kede sig?“ foreslog Orlon.

„Hvem keder sig?“ blandede en ny, feminin stemme sig i samtalen.

Ilinger krøb ned langs Lorkins ryggrad. Han snappede efter vejret, og hans mave trak sig sammen. Alle vendte sig om mod den unge, mørkhårede kvinde som var kommet ind ad døren. Hun så smilende fra den ene til den anden. Smilet blegnede en smule da hun fik øje på Lorkin, men kun ganske kort.

„Beriya.“ Navnet smuttede over Lorkins læber uden at han egentlig ville det, og han var lige ved at skære ansigt fordi det i hans ører lød som en medynkvækkende piben.

„Kom og slå dig ned,“ opfordrede Dekker.

Lorkin ønskede at han kunne sige „Nej!“ men alle regnede med at han var kommet over bruddet med Beriya. Det var efterhånden to år siden at hendes familie havde besluttet at tage hende med til Elyne. Da hun satte sig, så han væk som om han overhovedet ikke var interesseret i hende og forsøgte at slappe af i de muskler som var stivnet i samme sekund han hørte hendes stemme – hvilket jo var

Trudi Canavan

næsten dem alle sammen.

Hun var den første – og hidtil eneste – kvinde han havde forelsket sig alvorligt i. De havde opsøgt hinanden ved enhver lejlighed, både åbent og i hemmelighed. Han havde haft hende i tankerne i hvert eneste vågne øjeblik, og hun havde det på samme måde med ham, hævdede hun. Han ville have gjort hvad som helst for hende.

Nogle af deres venner havde opmuntret dem, mens andre havde gjort halvhjertede forsøg på at få ham til at beholde begge ben på jorden, i det mindste når det gjaldt hans studier. Vanskeligheden bestod i at hverken hans mor eller Beriya's familie havde grunde til at modsætte sig forbindelsen. Og at det viste sig at han hørte til dem der forelskede sig så voldsomt at intet, hverken velmente råd eller alvorlige formaninger, ikke engang fra mester Rothen, som han elskede og respekterede som en bedstefar, trængte igennem til ham. Til sidst havde alle opgivet at tale ham til fornuft og besluttet at vente til han omsider blev i stand til at koncentrere sig om andet end Beriya, for derefter at sætte alt ind på at hjælpe ham med at indhente hvad han havde forsømt.

Så havde Beriya's kusine overrasket dem i seng sammen, hvilket fik hendes familie til at insistere på at de giftede sig hurtigst muligt, til trods for den kendsgerning at han som troldmand kunne sikre at hun ikke blev gravid i utide. Hvis de ikke giftede sig, ville hun blive betragtet som 'ødelagt' af enhver fremtidig bejler.

Lorkin og hans mor havde erklæret sig enige. Det var Beriya som havde afvist sin families krav.

Og derefter nægtede hun at se ham mere. Da det en dag endelig lykkedes ham at trænge hende op i en krog, havde hun sagt at der aldrig havde været tale om kærlighed fra hendes side. At hun havde opmuntret ham fordi hun havde hørt at man med troldmænd kunne dyrke kønslivets glæder uden at være bange for at blive gravid. Hun sluttede med at beklage at hun havde løjet for ham.

Trudi Canavan

Hans mor havde fortalt at den elendighed han følte sig overvældet af oven på den besked, var det nærmeste troldmænd kom til at sansen hvordan almindelige mennesker havde det når de blev ramt af en svær sygdom. Den bedste kur var tid og venlighed og forståelse fra familie og venner. Og derefter havde hans mor beskrevet Beriayas opførsel i nogle vendinger der var meget rammende, men som han ikke kunne have fået sig selv til at gentage højt for de fleste af dem han kendte.

Heldigvis havde Beriayas familie taget hende med til Elyne, så hun var af vejen da chokket og elendigheden blev afløst af vrede og hævntrøst. Han havde højtideligt svoret at han aldrig ville forelske sig igen, men beslutningen havde ikke kunne holde da en pige på alkymistudiet viste ham interesse. Hun havde en praktisk natur som han syntes om. Hun var alt hvad Beriya ikke havde været. Og der herskede en mærkelig form for hykleri i den kyralske kultur: ingen forventede at en troldkvinde skulle leve i cølibat. Der var bare dét at da han omsider for alvor indså at han ikke elskede pigen, havde hun forelsket sig dybt i ham. Han havde gjort alt hvad han kunne for at afslutte forholdet så skånsomt som muligt, men han vidste at hun stadig hadede ham.

Kærlighed var og blev noget besværligt rod.

Beriya gik hen og sank yndefuldt ned på en stol. „Hvem keder sig?“ spurgte hun.

Lorkin lyttede til de andres ivrige benægtelser uden at høre efter. Han tænkte på det han havde lært af affæren med Beriya. I løbet af det sidste års tid havde han mødt nogle få kvinder som både var fornøjeligt selskab og spændende elskerinder, og mere ønskede han sig ikke. Han foretrak at holde sit kærlighedsliv på det plan. Den form for forførelse som Dekker var slem til at kaste sig ud i, endte næsten altid med sorg og skandale eller det der var værre. Og det følelseskolde ægteskab som Reater var blevet tvunget ind i af sine forældre,

Trudi Canavan

lød som noget fra hans værste mareridt.

Det var efterhånden et godt stykke tid siden at hans fars familie sidst havde forsøgt at pådutte ham en brud. Måske havde de endelig indset hvor stor fornøjelse hans mor havde af at forpurre deres planer med ham. Alligevel følte han sig sikker på at hun ikke ville stille sig i vejen hvis det drejede sig om noget han selv ønskede.

Han blev nærværende igen da de andre gav sig til at tale om hvad Dekkers og Beriayas fælles venner havde foretaget sig. Lorkin lyttede uden at komme med kommentarer. Efter et stykke tid brød de to healere op for at besøge byens nyanlagte væddeløbsbane, og lidt senere trak Beriya sig tilbage for at overholde en aftale med en kjole-syerske. Ikke længe efter forlod resten af selskabet skrædderboden. Dekker, Sherran og Jalie begav sig af sted til fods mod deres respektive familiers hjem, som alle lå i byens indre cirkel, mens Lorkin alene slentrede af sted i retning af troldmandslavet.

På vej gennem den indre cirkels gader betragtede han tankefuldt de fornemme huse han passerede. Denne by havde været hans hjem hele livet. Han havde aldrig boet uden for den. Aldrig besøgt et fremmed land. Faktisk dårligt nok været uden for byen.

Et lille suk undslap ham da porten til troldmandslavets grund, en bydel i sig selv, dukkede op forude, og han kunne ikke lade være med at spørge sig selv om han skulle opfatte den som en fængselsport eller noget der skulle beskytte ham mod den omgivende verden.

Bag den så han facaden af universitetsbygningen hvor hans forældre engang havde kæmpet det sidste, desperate slag mod de sorte troldmænd fra Sarkana. Men de troldmænd havde kun været ikaner, den sarkanske version af udstødte forbrydere. Hvordan ville kampen være endt hvis modstanderne havde været ashakier, Sarkanas herskende klasse, krigertroldmænd med livslang erfaring i udøvelsen af sort magi? Lorkin gøs ved tanken. Alle vidste at Kyralia

Trudi Canavan

havde været heldig med at vinde den krig. Ærketroldmand Kallen og hans mor ville måske ikke være i stand til at stille noget op hvis sarkanerne fandt på at trænge ind over grænsen med fuld styrke.

En velkendt skikkelse nærmede sig porten indefra. Lorkin smilede da manden passerede igennem den. Han kendte mester Dannyl gennem sin mor og mester Rothen, men det var længe siden han sidst havde set noget til historikeren. Som altid virkede Dannyl mere eller mindre opslugt af sine egne tanker og gik med let rynket pande, hvilket betød at han sagtens kunne gå lige forbi Lorkin uden at bemærke ham, og for en sikkerheds skyld greb Lorkin til tanke-tale.

Mester Dannyl, hilste han og anstrengte sig for at holde tankestemmen så stilfærdig som mulig. Tanketale krævede forsigtighed fordi den kunne overhøres af samtlige troldmænd, venner som fjender. Mange frabad sig direkte at man henvendte sig til dem ved telepati. At gøre en anden opmærksom på sin tilstedeværelse ved at kalde hans navn blev dog opfattet som tilladeligt.

Den høje troldmand løftede hovedet, og hans panderynken forsvandt da han fik øje på Lorkin. De fortsatte begge fremad og mødtes ud for den sidegade hvor Dannyl havde sin bolig.

„Den unge mester Lorkin. En uventet fornøjelse. Hvordan står det til?“

„Tak, udmærket,“ svarede Lorkin. „Gør De fremskridt med Deres forskning?“

Dannyl nikkede mod den samling dokumenter han bar på. „Hovedbiblioteket har fremskaffet nogle optegnelser hvor jeg håber at finde flere detaljer om Imardins tilstand efter Tagins død.“

Lorkin kunne ikke huske hvem Tagin var, men nikkede alligevel. Mester Dannyl havde beskæftiget sig med magiens historie så længe at han tit glemte at andres viden ikke var nær så omfattende. Lorkin var lige ved at være misundelig. Det måtte være dejligt at have

Trudi Canavan

fundet noget man var parat til at vie hele sit liv til. Ikke flere spekulationer over hvad man skulle stille op med sig selv.

„Hvordan fik De egentlig ideen til at skrive magiens historie?“ spurgte han.

Dannyl strøg den fri hånds pegefinger ned langs næseryggen. „Det var mere opgaven der fandt mig,“ sagde han. „Af og til griber jeg mig i at ønske at det ikke var sket, men så falder jeg som regel over nogle nye oplysninger og husker mig selv på hvor vigtigt det er at fortiden ikke går tabt for os.“ Han smilede skævt. „Vi kan lære en masse af historien, og en dag støder jeg måske på en hemmelighed som vil gavne os alle.“

„Som sort magi?“ spurgte Lorkin.

Dannyl skar ansigt. „Forhåbentlig noget der ikke er så farligt og kræver så store ofre.“

„En eller anden form for effektiv forsvarsmagi? Det ville være en stor opdagelse!“ udbrodt Lorkin ivrigt. Det kunne befri troldmandslavet for byrden ved at anvende sort magi og sikre Kyrallia mod sarkanerne – og måske endda føre til at de opgav både den sorte magi og slaveriet og sluttede sig til alliancen. Og det var ikke det eneste ... Det svimlede for Lorkin ved tanken om de muligheder en sådan opdagelse åbnede. Men det var Dannyls idé, ikke hans ...

Dannyl trak på skuldrene. „Det er langt fra sikkert at jeg overhovedet støder på noget af den slags. Men alene det at finde frem til sandheden og nedfælde den og bevare den for eftertiden er nok for mig.“

Lorkin holdt vejret et øjeblik. Hvis det ikke betød noget videre for Dannyl, kunne han vel ikke have indvendinger imod at andre forsøgte at finde et alternativ til den sorte magi. Det kunne blive noget som var værd at ofre sin tid på. Han trak vejret dybt et par gange.

„Kunne jeg få lov til ... ville De have noget imod at vise mig det

Trudi Canavan

arbejde De har lavet indtil nu?“ spurgte han.

Dannyl lyste op. „Selvfølgelig ikke. Jeg vil meget gerne høre hvad du mener om det. Måske støder du på noget jeg har overset.“ Han så ned ad gaden og nikkede hen for sig. „Hvorfor ikke følge med og spise til aften sammen med Tajend og mig? Så kan jeg vise dig mine kilder og noter bagefter, og forklare de huller som jeg prøver at udfylde.“

Lorkin nikkede ivrigt. „Hellere end gerne. Mange tak.“ Hvis han vendte tilbage til sit logi i troldmændenes beboelsesblok, endte han bare med at sidde og ruge over tiden sammen med Beriya og forsøge at overbevise sig selv om at livet var meget bedre uden hende. „Jeg er sikker på at det bliver utroligt interessant.“

Dannyl gjorde en bevægelse i retning af sit hus, en fornemt, to-etagers bygning som han havde lejet efter at han var vendt hjem fra posten som ambassadør i Elyne. Selv om det var almindelig kendt at Dannyl og Tajend var mere end venner, blev der talt meget lidt om det nu om dage. Den virkelige grund til at han havde valgt en bolig uden for troldmandslavets område nævnte Dannyl kun over for sin nærmeste omgangskreds: 'Det er en slags stiltiende pagt. Lavet foretrækker blindhed når det gælder forhold som vores, og vi sørger for at de ikke får noget at se.'

„Skal du hjem på dit værelse først?“ spurgte Dannyl.

Lorkin rystede på hovedet. „Nej, men De vil vel gerne have tid til at give Tajend og tjenestefolkene besked ...“

„Det er ikke nødvendigt. Tajend tager uventede gæster med hjem hvert andet øjeblik. Vores tjenestefolk er vant til det.“

Han gik hen mod palæet, og Lorkin faldt i trit ved siden af ham.

„Hans skrivebord er altid ét stort rod,“ sagde Tajend.

Dannyl rynkede panden ad ham. Tajend grinede til ham og gjorde en afværgende bevægelse. Dannyl sukkede indvendig. Hans samlever havde stadig noget drenget over sit ansigt. Ingen ville gætte på at han var over fyrre år gammel, mens Dannyl selv var blevet radmager og snart havde flere rynker end et indtørret æble. Tajend derimod så bedre ud end nogensinde. Han havde taget en smule på, men det klædte ham.

„Det ser kun ud til at være uorganiseret,“ sagde Dannyl. „Jeg ved hvor alting er.“

Tajend lo dæmpet. „Jeg er sikker på at det er et kneb der skal forhindre andre i at snage i hans forskning og stjæle hans ideer,“ sagde han. „Og lad ham nu ikke kede Dem ihjel, unge mand. Kig ind til mig hvis de mærker hjernen begynde at krølle sammen. Så byder jeg på en god flaske vin.“

Lorkin smilede. „Det skal jeg nok.“

Tajend vinkede og forlod værelset med en bevidst munter gang. Dannyl modstod fristelsen til at rulle opgivende med øjnene og vendte sig med et lille suk om mod Lorkin. Denne betragtede stablerne af bøger og mere eller mindre medtagne skriftruller og dokumenter på skrivebordet med et tvivlrådigt blik.

„Bare rolig. Der er orden på galskaben,“ forsikrede Dannyl. „Man begynder med stablerne i bageste række. Den første indeholder alt hvad jeg har fundet om de første optegnelser om magi. Der er mange beskrivelser af steder som De Hvide Tårers Grav og en masse gætterier om hvilken anvendelse af magien hieroglyfferne hentyder til.“ Han fandt nogle af Tajends tyve år gamle skitser fra De Hvide Tå-

Trudi Canavan

rers Grav frem og pegede på en hieroglyf der forestillede en mand i knælende stilling foran en kvinde som stod med fingerspidserne hvilende på hans opadvendte håndflader. „Den hieroglyf er skrifttegnet for højmagi.“

„De mener sort magi?“

„Måske. Men det kan også være helbredende magi. Det skyldes måske et rent tilfælde at vores forfædre kaldte sort magi for højmagi.“ Dannyl bladede frem til en anden skitse som forestillede en halvmåne ved siden af en hånd.

„Hvad er det?“ spurgte Lorkin.

„Et symbol vi fandt i ruinbyen Armje. Det repræsenterede kongefamilien i byen på samme måde som de familievåben vi kender fra Kyrاليا. Man mener at Armje blev forladt for over to tusind år siden.“

„Hvor var symbolet anbragt?“

„Over husenes indgangsdøre, og vi så det også en enkelt gang i noget jeg tror var en blodring.“ Dannyl smilede ved tanken om Dehm Ladeiri, den excentriske adelsmand og samler som han og Tajend havde tilbragt nogle dage hos i hans gamle borg i de ilynske bjerge i nærheden af Armje. I næste øjeblik forsvandt hans munterhed da han huskede det underjordiske kammer de havde fundet i bjergene, 'Dommens Hule'. Dets lysende vægge havde angrebet ham med dræbende stråler. Alt ville have været forbi hvis ikke Tajend havde reddet ham ud lige inden han ikke havde flere kræfter til at opretholde sit beskyttende skjold.

Efter hjemkomsten havde Akkarin bedt Dannyl om at holde hulen hemmelig, så de ikke risikerede at andre troldmænd forvildede sig ind i den og blev dræbt. Senere, da ikanernes invasion var blevet slået tilbage, havde Dannyl fortalt Akkarins efterfølger, ærketroldmand Balkan om hulen, og denne havde beordret ham til at nedskrive alt hvad han huskede om den, men samtidig gentaget Ak-

Trudi Canavan

karins henstilling om at tie stille med det. Først den dag bogen lå færdig ville Balkan afgøre om det gik an at lade andre få kendskab til hulen.

Dannyl glemte næsten Lorkin. Kunne det tænkes at Balkan alligevel havde sendt nogen af sted for at kigge nærmere på hulen? Det var svært at tro at en krigertroldmand kunne modstå fristelsen til at forsøge at finde ud af hvordan dens angrebsmagi virkede. Især da teknikken bag det havde så stort et potentiale som forsvarsvåben.

„Det vil sige at man kendte til brugen af blodringe allerede for to tusind år siden?“ sagde Lorkin.

Dannyl nikkede. „Og hvem ved hvor meget andet? Men den viden gik altså tabt.“ Han pegede på den næste og noget mindre stak i rækken. „Der har jeg samlet alt som angår tiden før det sarkanske imperium undertvang Kyrاليا og Elyne for over tusind år siden. De få optegnelser vi har fra dengang har kun overlevet fordi der blev taget kopier. Ifølge dem fandtes der kun to eller tre troldmænd på den tid, og både deres kraft og deres evner var begrænsede.“

„Så hvis folk med kendskab til blodringe og det man dengang forstod ved højmagi døde uden at have videregivet deres viden ...“

„... enten fordi de ikke stolede nok på nogen til at indvie dem i deres kunnen, eller ikke fandt nogen med de fornødne evner til at lære hvad de havde at tilbyde ...“ tog Dannyl tråden op.

„... gik det hele tabt,“ afsluttede Lorkin tankefuldt, og til Dannyls store lettelse så han absolut ikke ud til at kede sig. Hans blik hvilede allerede interesseret på den tredje dokumentstabel.

„Indsamlede beretninger om tre århundreder under sarkansk styre,“ sagde Dannyl. „Det er lykkedes mig at mere end fordoble vores viden om den tid. Et hårdt stykke arbejde, kan jeg love dig, fordi der var så lidt materiale at gå ud fra.“

„Om en tid hvor kyralierne var slaver,“ sagde Lorkin sammenbidt.

„Og slaveejere, glem ikke det,“ sagde Dannyl. „Jeg tror at sarka-

Trudi Canavan

nerne bragte højmagien til Kyralia.“

Lorkin stirrede vantro på ham. „De kunne da ikke finde på at lære deres fjender sort magi!“

„Hvorfor ikke? Efter erobringen blev Kyralia en del af imperiet. Sarkanerne dræbte ikke enhver adelsmand, kun dem der nægtede at sværge imperiet troskab. De forudså en befolkning der ville blive blandet grundigt gennem ægteskabsforbindelser. Tre hundrede år er lang tid. Man regnede med at kyralierne ville ende med at opfatte sig selv som borgere i Sarkana.“

„Men det skete ikke. Kyralierne fortsatte kampen for at generobre deres land og slippe af med slaveriet.“

„Ja,“ nikkede Dannyl og klappede dokumenterne øverst i stakken. „Og det fremgår klart og veldokumenteret af de optegnelser og breve der beskriver begivenhederne frem til kejserens beslutning om at give Kyralia og Elyne selvstændigheden tilbage og tiden derefter. Begge lande afskaffede slaveriet – dog ikke uden en vis modstand.“

Lorkin betragtede dokumentdyngen med let sammenknebnede øjne. „Det er ikke den historie vi får på universitetet.“

Dannyl lo. „Nej. Og den udgave du og dine jævnaldrende har fået er endda ikke nær så rensset for ubehagelige kendsgerninger som den vi fik stukket ud i min novicetid.“

Lorkin strejfede en af bogstaberne med hånden. „Er det de bøger min far fandt i den skjulte hvælving under universitetet?“

„Nogle af dem er kopier af det vi gravede frem. Med alle farlige oplysninger om sort magi omhyggeligt fjernet.“

„Hvordan vil De skrive en historie om den tid uden at tage den sorte magi med i billedet?“

„Den behøver ikke udelades, så længe jeg ikke tilføjer noget instruktivt. Der er ingen fare for at nogen lærer at bruge den ud fra det jeg skriver.“

„Intet instruktivt? Hvorfor ikke? Mor siger at man kun kan lære

Trudi Canavan

sort magi via en sort troldmands bevidsthed. Man kan ikke læse sig til dens brug.“

„Det er den fremherskende overbevisning, men vi ønsker ikke at løbe nogen risiko.“

Lorkin nikkede tankefuldt. „Det vil sige at den næste stak her handler om den sarkanske krig? Det er en omfattende stabel bøger.“

„Ja,“ sagde Dannyl. „Jeg sendte besked ud om at jeg gerne ville have materiale fra den periode, og har modtaget en støt strøm af dagbøger, rapporter og optegnelser fra alle kroge af alliancens medlemslande lige siden.“

Øverst i stablen lå den lille bog han havde fundet i Elynes Centralbibliotek for over tyve år siden – bogen som havde givet ham den første anelse om at troldmandslavets fremstillinger af begivenhederne var forkert.

„De må have den periode særdeles godt dækket ind,“ mente Lorkin.

„Ikke helt,“ sagde Dannyl. „Det meste af det du ser her er optegnelser fra vores nabolande. Der er stadig huller i vores viden om det vi selv foretog os. Vi ved at kyraliske troldmænd drev den sarkanske invasionsstyrke tilbage, og at vi efter sejren erobrede og styrede Sarkana en overgang. Vi ved også at den kæmpestore ødemark som svækkede landet først opstod adskillige år efter krigens ophør, men vi ved ikke hvordan kyralierne holdt de sarkanske troldmænd under kontrol, eller hvordan de skabte ødemarken.“

Og så var der den hemmelige skat som elynerne påstod at have lånt eller foræret til kyralierne, og som var gået tabt. Dannyl mærkede et velkendt og egentlig ikke uvelkomment stik af frustration. Der var stadig mysterier som manglede at blive opklaret, og skatten var en af de mere interessante.

„Hvorfor er der næsten ingen optegnelser fra Kyralia?“

Dannyl sukkede. „Det er muligt at de blev tilintetgjort da trold-

Trudi Canavan

mandslavet bandlyste sort magi, men det kan også tænkes at det meste er gået tabt under krigshandlingerne. Der er mange uklarerheder om hvad der egentlig skete. Min noviceårgang fik for eksempel at vide at Imardin blev jævnet med jorden under krigen, men nu er jeg i besiddelse af bykort fra både før og efter invasionen, og de viser det samme gadenet. Det gademønster vi kender i dag optræder først på kort der er tegnet flere århundreder senere.“

„Så enten er kortenes datering forkert, eller også blev byen først ødelagt mange år efter. Skete der noget dramatisk efter den sarkanske krig?“

Dannyl nikkede og tog den øverste bog i den næste og meget mindre stabel. Lorkin gav en dæmpet fløjten fra sig ved synet af den.

„Lavsprotokollen!“ Han gjorde store øjne. „Den gale lærling ødelagde byen!“ Han tog bogen, bladede frem til de sidste sider og gav sig til at læse højt: *„Det er forbi. Jeg turde ikke tro på det da Alyk kom og fortalte det, men for en times tid siden vovede jeg mig op i udkigstårnet. Alyk sagde sandheden. Tagin er død. Kun han kan have forårsaget så gigantiske ødelæggelser i sin dødsstund. Hun forgiftede ham, og hans kraft udløstes og udslettede byen.“*

Dannyl rystede sørgmodigt på hovedet, tog bogen fra Lorkin og lagde den tilbage i stablen. „Der er noget som ikke stemmer. Tagin havde lige nedkæmpet størstedelen af lavets troldmænd. Han kan ikke have haft meget kraft tilbage – i hvert fald ikke nok til at jævne en by med jorden.“

„Kan det ikke tænkes at De undervurderer ham, ligesom lavets medlemmer tydeligvis gjorde?“ spurgte Lorkin.

Dannyl undertrykte et smil ved lyden af hans udfordrende undertone. Han huskede Lorkin som en kvik og intelligent novice, altid parat til at gå sine læremestre nærmere på klingens. „Muligheden eksisterer selvfølgelig,“ indrømmede han med et blik mod den lille stak bøger og dokumenter. „Troldmandslavet ... ja, det virker som

Trudi Canavan

om dets medlemmer ikke alene satte sig for at udrydde al viden om sort magi, men også foretrak at sløre den pinlige kendsgerning at en novice havde været tæt på at tilintetgøre dem. Hvis det ikke havde været for arkivar Gilken, ville vi ikke engang have haft de bøger som Akkarin skaffede.“

Gilken havde gemt optegnelserne om sort magi af vejen for at sikre at landet havde dem i baghånden til sit forsvar hvis det en dag skulle vise sig nødvendigt. Derefter fulgte fem hundrede års fred hvor man glemte alt, både om optegnelserne og om at man selv havde anvendt sort magi – og at man i arvefjendens land på den anden side af bjergene stadig praktiserede den. Hvis Akkarin ikke havde fundet frem til de bøger og lært sig sort magi, ville kyrallerne nu enten have været døde eller slaver.

„Og det er så det sidste materiale,“ sagde Lorkin og nikkede mod en tyk, læderindbunden bog næsten helt ude ved bordkanten.

„Ja,“ sagde Dannyl og tog den op. „Den indeholder de beretninger jeg har samlet fra øjenvidner til ikanernes invasion.“

„Også min mors?“

„Selvfølgelig.“

„Det må så være den del af historien De ikke behøver forske mere i.“

„Ganske rigtigt,“ sagde Dannyl.

Lorkin lod blikket glide over alt hvad der lå på bordet. „Jeg kunne godt tænke mig at læse det hele igennem. Og ... kan jeg på nogen måde hjælpe Dem med forskningen?“

Dannyl kiggede overrasket på ham. Han ville aldrig have gættet at Soneas søn interesserede sig for historie. Måske kedede han sig og ønskede at få noget at koncentrere sig om. Det kunne tænkes at han hurtigt mistede interessen igen, især når han indså at de skulle være meget heldige for at finde frem til mere kildemateriale end det der var samlet på bordet. Chansen for at kunne fylde bare nogle få af

Trudi Canavan

tomrummene i magiens og Kyralias historie var meget lille.

Men hvorfor ikke lade Lorkin prøve? Hvis han mistede interessen, var der ingen skade sket. Og måske kunne en ung mand med friske øjne og en anden tilgang til stoffet falde over noget som han selv havde overset.

Desuden ville det være godt at en anden i Kyralia fik kendskab til de resultater der var opnået indtil nu, afgjorde Dannyl. Det kunne være rart at vide at alting ikke lå stille hvis han besluttede at tage udenlands i længere tid i jagten på nye kilder, noget han havde overvejet med mellemrum.

I årenes løb havde Dannyl henvendt sig til lavets skiftende ambassadører i Sarkana og bedt dem om at lede efter materiale til hans bog. De havde fremskaffet en del oplysninger, men de vidste ikke hvad de skulle lede efter, og det de havde sendt ham havde indeholdt fristende antydninger om ucensurerede kilder med et frisk perspektiv på de historiske begivenheder. Det kedelige ved det var at de befandt sig uden for rækkevidde i Sarkana.

Siden ikanernes mislykkede invasion havde Kyralia og Sarkana holdt skarpt øje med hinanden. Heldigvis var begge parter opsatte på at undgå fremtidige konflikter. Begge havde sendt en ambassadør, ledsaget af en assistent, til det andet land, men det var stadig forbudt alle andre troldmænd at krydse grænsen.

Ambassadørposten i Sarkana blev ledig med to års mellemrum, men indtil nu havde Dannyl ikke ansøgt om at komme i betragtning. Det skyldtes delvis at han var bange for det. Tanken om at komme til et land fuld af sorte troldmænd var skræmmende. For ham var det en selvfølge at opfatte sig som et medlem af sit samfunds herskende klasse, en magtfuld og respekteret person. I Sarkana ville han ikke alene være svag og sårbar, men sikkert også blive mødt med afsky, foragt og mistro for sit manglende kendskab til sort magi.

Trudi Canavan

Dog tydede noget på at de sarkanske troldmænd var ved at vænne sig til tanken. De behandlede troldmandslavets ambassadører med større respekt nu om dage. De havde endda protesteret da den sidste ambassadør måtte opgive sin post før tiden og vende hjem på grund af familieproblemer. De var kommet til at synes om ham.

Hvilket betød at Kyrاليا nu stod og manglede en ambassadør, og helst en mand med tidligere erfaring på området. Dannyl følte sig temmelig sikker på at en ansøgning fra ham ville blive mødt med stor velvilje i ærketroldmændenes råd. Blev det for stor en mundfuld, stod muligheden for at vende hjem i utide altid åben – han ville ikke være den første der måtte give op i Sarkana – og fik han posten, kunne han benytte lejligheden til at lede efter optegnelser der satte ham i stand til at udfylde hullerne i Kyralias historie.

„Mester Dannyl?“

Dannyl blev nærværende. Han smilede til Lorkin. „Din hjælp vil være mere end velkommen. Hvornår vil du begynde?“

„Hvad med i morgen? Passer det Dem?“ svarede Lorkin med endnu et blik på bog- og dokumentstablerne. „Der er en hel del at læse igennem.“

„Ja, selvfølgelig passer det mig,“ sagde Dannyl. „Men vi skal måske lige spørge Tajend om han har planer vi kan komme til at forstyrre. Lad opsøge ham med det samme – og smage på den vin han lovede os.“

Hans tanker vendte tilbage til Sarkana mens han viste Lorkin vej til opholdsstuen hvor Tajend foretrak at slappe af om aftenen. *Jeg er løbet tør for kilder. Sarkana er det eneste sted hvor jeg kan finde de manglende brudstykker af vores historie. Nu har jeg muligheden, og jeg se at få samlet mod til at tage den.*

Men der var en anden grund til at han aldrig havde søgt posten i Sarkana. Det ville betyde at han skulle efterlade Tajend. Som elyner skulle Tajend havde den elynske konges tilladelse til at rejse til

Trudi Canavan

Sarkana, og hans mulighed for at opnå den var ringe. Det skyldtes dels at Tajend ikke havde været særlig kendt ved det elynske hof før den dag han flyttede til Kyralia for at leve sammen med Dannyl, dels hans seksuelle orientering. Det sarkanske samfund ejede ikke elynernes tolerance over for mænd der foretrak mænd. På det punkt var holdningen i Sarkana mere som i Kyralia – man vidste at det fandtes og lukkede øjnene for det. Elynes konge ville ikke risikere at fornærme sarkanerne ved at pådutte dem en mand de ikke brød sig om.

Dannyl var lige ved at miste et skridt da noget pludselig slog ned i ham. Hvad med ham selv? Risikerede han ikke at Kyralias konge og troldmandslavet afviste ham af den samme årsag?

Sikkert ikke. Sandheden var at Tajend ikke var nær så god som ham selv til at skjule sin tilbøjelighed for sit eget køn. Han havde i løbet af kort tid efter ankomsten til Imardin samlet sig en vennekreds med samme orientering. De kaldte sig selv Den Hemmelige Klub, men det var så som så med hemmeligheden. Mange i Kyralias overklasse kendte til den, og adskillige havde udtrykt misbilligelse.

Dannyl selv var ubehageligt berørt, og han vidste at det stammede fra de mange år hvor han havde skjult sin natur. Det var måske hyklerisk, men han foretrak det sådan. Hans privatliv kom kun ham selv og hans nærmeste ved. Med Tajend havde han ikke fået valget. Tajend havde aldrig spurgt ham hvordan han ønskede at leve, eller om det generede ham at hele Kyralia vidste besked med deres forhold.

Der var dog også en anden grund til hans modvilje. Gennem årene havde Tajend i stigende grad vendt opmærksomheden mod sin vennekreds. Der var nogle få af dem hvis selskab Dannyl syntes om, men de fleste var forkælede overklasseløg, og somme tider mindede Tajend mere om dem end den unge mand Dannyl havde rejst rundt

Trudi Canavan

sammen med for så mange år siden.

Dannyl sukkede. Han havde ikke lyst til at rejse nogen steder hen med den mand Tajend var blevet. Blev de henvist udelukkende til hinandens selskab i et fremmed land, kunne det let føre til et permanent brud. Desuden var der den mulighed at et stykke tids adskillelse måske kunne bringe dem nærmere hinanden igen.

Dannyl blev atter betænkelig. *Ja, nogle få ugers adskillelse ville måske gøre os godt, men to år? Kan vores forhold overleve det?*

De nåede frem til opholdsstuen, og Dannyl rystede opgivende på hovedet da han så at Tajend allerede havde åbnet vinflasken og drikket halvdelen af indholdet. Samtidig tog han en beslutning.

Hvis det nogen sinde skulle lykkes ham at udfylde de huller han havde i den bog han var ved at skrive om magiens historie – hans livsværk – nyttede det ikke at blive siddende passivt her i Imardin og vente på at nogen sendte ham de helt rigtige kilder. Han måtte selv opsøge svarene, selv om det betød at vove livet og efterlade Tajend.

Og en ting er i hvert fald sikker, tænkte han. Selv om der er sider ved Tajend jeg ikke bryder mig om, vil jeg ikke sætte hans liv på spil. Han vil selvfølgelig insistere på at følge med, men det bliver et bestemt nej fra min side.

Og det ville Tajend ikke synes om. Absolut ikke.

Hun havde ikke vokset sig højere siden Cery så hende sidst. Det mørke hår var kortet ubehjælpsomt af og hang i uregelmæssige takker lige over skuldrene. Pandehåret var fejtet over til siden og skjulte det ene af hendes fuldstændig vandrette øjenbryn. Hendes øjne – de øjne der havde gjort ham blød i knæene fra det første øjeblik han så dem – var store, mørke og udtryksfulde.

Lige nu var alt hvad de udtrykte dog behård beslutsomhed mens hun købslog med en kunde, en barsk udseende karl som var en halv

Trudi Canavan

gang større og tungere end hende. Cery kunne ikke høre hvad der blev sagt, men hendes stålsathed og uimponerede mine vakte en sær stolthed i ham.

Anyi. Hans datter. Hans eneste datter, og nu hans eneste levende barn.

Erindringen om sønnernes mishandlede lig trængte sig på. Han skubbede den omgående fra sig, men chokket og frygten blev tilbage. Det var for farligt for både ham selv og hans datter hvis han lod sig distrahere af sorgen. Han kunne ikke se bort fra den mulighed at nogen allerede nu lurede på dem og ventede på chancen for at slå til.

„Hvad skal jeg gøre, Grol?“ mumlede han. De sad i et privat aflukke på første sal i en beværtning med udsigt til markedspladsen hvor hans datter havde sin bod.

Grol skulle til at vende sig om mod vinduet, men opgav på halvvejen og rettede blikket mod Cery i stedet. „Jeg ved det ikke. For mig ser det ud som om hun er i fare, uanset om du taler med hende eller ej.“

„Og at spilde tid på at veje for og imod formindsker den ikke.“

„Nej. Hvor meget stoler du på Donia?“

Cery overvejede spørgsmålet. Den kvindelige ejer af beværtningen de sad i var en gammel barndomsven. Cery havde hjulpet hende i gang da hendes mand, Harrin, en anden gammel barndomsven, var død af feber for fem år siden. Hans folk havde sørget for at tage modet fra de bander der krævede beskyttelsespenge. Selv hvis deres bekendtskab ikke gik så langt tilbage og hun ikke havde været taknemmelig for hans hjælp, skyldte hun ham penge og kendte tyvenes lov godt nok til at vide at man ikke forrådte dem uden konsekvenser.

„Mere end på nogen anden.“

„Hvilket simpelt hen ikke kan være ret meget,“ sagde Grol med

Trudi Canavan

et ganske kort latterudbrud.

„Nej, men hun har holdt øje med Anyi for mig gennem længere tid, uden at kende til grunden, og hun har ikke svigtet på noget tidspunkt.“

„Så det vil ikke undre hende hvis du beordrer pigen hentet herover.“

„Nej, men hun bliver ... nysgerrig.“ Cery sukkede. „Godt. Lad os få det overstået.“

Grol rejste sig. „Jeg giver Donia besked – og sørger for at ingen lytter.“

Cery nikkede og kiggede igen ud ad vinduet da Grol gik hen mod døren. Anyi var optaget af en ny kunde. Hun holdt vagtsomt øje med en mand der stod og afprøvede æggen på en af hendes knive med tommelfingeren. „Og sørg for at nogen holder øje med boden mens hun er herovre,“ sagde han efter Grol.

„Selvfølgelig.“

Nogle minutter senere dukkede fire mænd frem fra beværtningen, krydsede gaden og nærmede sig Anyis bod. Cery bemærkede at de øvrige studeholdere lod som om de intet bemærkede. En af mændene henvendte sig til Anyi. Hun rystede afvisende på hovedet. Manden rakte ud for at tage hende i armen, og hun rykkede et skridt tilbage, vippede en kniv frem og rettede den mod ham. Han løftede hænderne med håndfladerne fremad.

En længere samtale fulgte. Anyi sænkede langsomt kniven, men gemte den ikke af vejen. Hun skævede et par gange i retning af beværtningen. Til sidst slog hun med nakken, gik forbi manden og stak kniven tilbage i bæltet idet hun krydsede gaden.

Cery opdagede at han havde holdt vejret i længere tid og slap langsomt luften ud af lungerne. Det sugede i maven på ham og hjertet slog for hurtigt, og han fortrød at han ikke havde sørget for at få sovet den foregående nat. Han ønskede at være helt vågen. Der skul-

Trudi Canavan

le ikke begås nogen fejltagelser, og han ville være fuldt til stede hvert eneste øjeblik af dette møde med sin datter. Det var flere år siden han sidst havde talt med hende, og dengang havde hun stadig været et barn. Nu var hun en ung kvinde. De unge mænd løb sikkert efter hende og forsøgte at få hende med i seng ...

Han tog sig i det. Det var nok bedst ikke at lade tankerne vandre for meget i den retning.

Stemmer og fodtrin nærmede sig på trappen udenfor. Cery trak vejret dybt og vendte sig mod døren. Der blev stille et øjeblik. En velkendt mandsstemme kom med en opmuntring, og et enkelt par fødder fortsatte frem mod døren.

Cery prøvede at hilse Anyi med et smil idet hun åbnede døren, men opgav det. I sin nuværende sindstilstand kunne han ikke gøre det overbevisende. Han indskrænkede sig til at gengælde hendes kolde stirren med noget han håbede var imødekommende alvor.

Hun glippede et par gange med øjnene og trådte skulende indenfor.

„Dig!“ sagde hun. „Jeg burde have gættet at det var dig!“

Hendes øjne flammede af vrede og anklage. Hun standsede et par skridt fra ham. Han gengældte hendes blik uden at blinke, selv om den vakte en gammelkendt skyldbevidsthed.

„Ja, det er mig,“ sagde han. „Sæt dig ned. Vi må tale sammen.“

„Vi har ikke noget at tale om!“ erklærede hun og vendte sig for at gå.

„Du tror vel ikke at du har noget valg?“

Hun standsede og kiggede over skulderen med sammenknebne øjne. Derefter vendte hun sig langsomt og lagde armene over kors.

„Hvad vil du?“ spurgte hun med et dramatisk suk.

Det var lige ved at få ham til at smile. Den tvære resignation, parret med foragt var ikke mere end de fleste fædre måtte finde sig i fra sønner og døtre på hendes alder. Men hendes resignation skyldtes

Trudi Canavan

mere den kendsgerning at han var tyv og bandeleder end respekt for faderlig autoritet.

„Advare dig. Dit liv er ... mere i fare end det har været hidtil. Der er stor risiko for at nogen vil forsøge at dræbe dig inden for kort tid.“

Hendes udtryk forandrede sig ikke. „Det siger du ikke? Og grunden?“

„Den uheldige kendsgerning at du er min datter.“

„Nå. Jeg har overlevet indtil nu uden større vanskelighed.“

„Dette er anderledes. Meget mere ... vildt.“

Hun rullede med øjnene. „Ingen bruger det ord mere.“

„Så er jeg ingen,“ sagde han. „Det er alvor, Anyi. Tror du jeg ville sætte vores liv på spil ved dette møde, medmindre jeg var sikker på at det ville være endnu farligere ikke at advare dig?“

Foragten og vreden forlod hendes ansigt, men han kunne ikke tyde det udtryk som blev tilbage. Hun så væk.

„Hvorfor er du så sikker på at nogen vil dræbe mig?“

Smerten ramte ham igen. Han måtte kæmpe med at få ordene frem.

„Fordi du siden i går aftes er mit eneste levende barn,“ sagde han.

Hendes øjne blev store. Det arbejdede omkring hendes mund, og hun lukkede øjnene. Et langt stykke tid stod hun fuldkommen stille og åbnede derefter øjnene igen og stirrede stift på ham.

„Har du givet Sonea besked?“

Han rynkede panden ad spørgsmålet. Hvorfor spurgte hun om det? Hendes mor havde altid været jaloux på Sonea, muligvis fordi hun havde gættet sig til at han engang havde været forelsket i hende, men Anyi kunne da ikke have arvet Vestas jalousi. Eller var grunden en helt anden? Vidste Anyi mere end hun burde om hans fortsatte hemmelige forbindelse med troldmandslavet?

Hvad skulle han svare på spørgsmålet? Fortjente det overhovedet et svar? Han overvejede at skifte emne, men nysgerrigheden efter at

Trudi Canavan

se hvordan hun reagerede på sandheden vandt.

„Ja, jeg har fortalt hende det,“ sagde han. „Sammen med en del andet.“

Anyi nikkede uden at komme med kommentarer, og hendes ansigt var lige så udtryksløst som før og røbede ikke den mindste antydning af grunden til spørgsmålet. Hun sukkede og flyttede vægten fra det ene ben til det andet. „Hvad foreslår du at jeg skal gøre?“

Han bed sig ærgerligt i læben. Det var ikke faldet ham ind at overveje hvad han skulle råde hende til. „Er der et sted du kan tage hen? Hos folk du stoler på? Jeg ville selv tilbyde dig beskyttelse hvis ikke ... ja, lad os bare sig at det har vist sig at din mor handlede rigtigt ved at forlade mig, og ...“ Han tog sig i det ved lyden af den bitre klang i sin stemme. „Jeg ved ikke hvor meget jeg kan stole på mine folk. Nogle af dem har måske vendt sig imod mig. Det vil være bedst at du holder dig fra dem – med undtagelse af Grol, naturligvis. Skønt ... det er måske nok klogest hvis vi aftaler en måde at kontakte hinanden på.“

Hun nikkede, og han så til sin lettelse at hendes beslutsomhed var vendt tilbage. „Jeg skal nok klare mig,“ sagde hun. „Jeg har ... venner.“

Hun pressede munden sammen til en smal streg. Et tydeligt signal om at det var alt hvad hun havde tænkt sig at fortælle ham. Et klogt træk.

„Godt,“ sagde han og rejste sig. „Pas godt på dig selv, Anyi.“

Hun betragtede ham tankefuldt, og en lille trækning viste sig ved hendes ene mundvig. Forhåbentlig forstod hun hvorfor han havde holdt sig på lang afstand af hende gennem alle disse år.

Hun drejede om på hælen og forlod værelset uden at sige farvel og uden at se sig tilbage.

Træer og buske i troldmandslavets parkanlæg dæmpede sensommervinden til en behagelig brise. I en af parkens hæskomkransede aflukker sad Lorkin og Dekker på den ene af de tre bænke som var stillet op. Lorkin lagde nakken tilbage mod bænkens ryglæn og lukkede øjnene i håb om at det ville få eftervirkningerne af den foregående aftens rus til at fortage sig hurtigere. Fuglesang blandede sig med lyden af fjerne stemmer og fodtrin, men så blev freden brudt af skingre, drillende udråb og protester lige i nærheden.

Dekker og Lorkin vendte sig samtidig, men hækken bag dem var for høj til at de kunne kigge over den. De rejste sig begge. På den anden side af den havde fire drenge omringet en femte og skubbede ham rundt mellem sig.

„Pleb, pleb, dum som en port, snavset og fedtet og lugter af lort!“ sang de skadefro.

„Hov!“ råbte Dekker. „Hold op med det! Ellers skal jeg sørge for at I ryger direkte til hjælpetjeneste på hospicerne!“

Lorkin skar en grimasse. Hans mor havde aldrig brudt sig om fru Vinaras idé med at straffe novicer med hjælpearbejde på hospicerne. Hun sagde at de aldrig lærte at betragte arbejdet som værdigt hvis de fik indpodet at det var noget de burde undgå. Men hun protesterede ikke mod ordningen fordi hun altid manglede frivillige. Nogle af dem der var blevet sendt til hende som straf havde da også valgt healing som hovedfag fordi det havde været en inspiration at arbejde sammen med hende, men de var genstand for drillerier på grund af det.

Novicerne mumlede undskyldninger og flygtede til alle sider. Da

Trudi Canavan

Lorkin og Dekker satte sig ned igen, dukkede to andre troldmænd op i indgangen til aflukket. Reater og hans ældre bror, Parlan.

„Jeg syntes nok det var din milde stemme, Dekker,“ sagde Reater. „Har I noget imod at vi slutter os til jer?“

„I er mere end velkomne,“ sagde Dekker med en bevægelse mod bænken over for den han og Lorkin sad på.

Lorkin så nysgerrigt fra den ene bror til den anden. Parlan lod til at være i dårligt humør, og det virkede som om Reater var meget lettet over at havde truffet på dem.

„Parlan fik kedelige nyheder her til morgen,“ sagde han og så på sin bror. „Fortæl dem det.“

„Det er forhåbentlig ikke dårligt nyt for dig,“ sagde Parlan tvært og sukkede da Reater trak på skuldrene uden at svare. „Mester Maron har meddelt at han opgiver sin ambassadørpost. Det vil tage ham længere tid end beregnet at ordne sin families problemer, så jeg skal ikke tilbage til Sarkana.“

„Kan du ikke blive assistent for den nye ambassadør?“ spurgte Lorkin.

„Det kunne jeg måske,“ sagde han og så sigende på sin bror. „Men jeg har også nogle familievanskeligheder at tage mig af.“

Reater krympede sig og så væk.

„Hvem skal afløse Maron?“ spurgte Dekker.

„Jeg har hørt at mester Dannyl har indgivet en ansøgning,“ sagde Reater med et grin. „Måske drømmer han om at udforske de lokale ...“

„Reater!“ afbrød Parlan ham brysk.

„Hvad er der? Alle og enhver ved at Dannyl foretrækker mænd.“

„Hvilket ikke gør dine fjogede vittigheder om det bedre. Se dog at blive voksen og kom over det,“ sagde Parlan træt. „Desuden tror jeg at du har hørt forkert. Mester Dannyl har alt for travlt med arbejdet på sin bog.“

Trudi Canavan

Lorkins hjerte sprang et slag over. „I går aftes fortalte han mig at han var gået mere eller mindre i stå med den. Måske håber han at finde mere materiale i Sarkana.“

Reater skævede triumferende til sin bror. „Nå, hvad sagde jeg? Og det er selvfølgelig ikke kun gamle optegnelser han er interesseret i at undersøge nærmere! Jeg ... av!“ Han gned sin overarm hvor Parlans knyttnæve lige havde ramt. „Det gjorde ondt!“

„Det var også meningen,“ sagde Parlan og blev tankefuld. „Det skal blive interessant at se om nogen melder sig frivilligt som hans assistent. De fleste er måske villige til at se bort fra hans tilbøjelighed, men det er nok noget andet hvis de tror det kan udsætte dem selv for rygter om at være lige sådan.“

„Jeg ville ikke have noget imod at tilbyde mig,“ sagde Lorkin.

De andre vendte sig som på tælling og stirrede på ham. Han lo højt ved synet af deres chokerede ansigter.

„Nej, kære venner, jeg deler ikke mester Dannels interesse for sit eget køn. Men han har altid været let at komme ud af det med, og hans arbejde med at finde materiale til bogen er interessant – og værd at beskæftige sig med. Jeg ville være stolt over at tage del i det.“

Til hans overraskelse blev de ved med at se bekymrede ud – undtagen Parlan bemærkede han.

„Men ... Sarkana,“ sagde Reater.

„Tror du det er klogt?“ spurgte Dekker.

Lorkin så fra den ene til den anden. „Parlan er da kommet levende hjem igen. Hvorfor skulle det være anderledes for mig?“

„Fordi dine forældre dræbte en hel del sarkanere for ikke så længe siden,“ sagde Dekker i et tonefald der antydede at Lorkin måtte være dum. „Det kunne måske få dem til at gøre en undtagelse med dig.“

Lorkin slog ud med hænderne. „Alle de troldmænd og novicer der deltog i kampen var med til at dræbe sarkanere. Hvad forskel skul-

Trudi Canavan

le der være på det og hvad mine forældre gjorde?“

Dekker åbnede munden, men lukkede den igen uden at sige noget. Han så hen på den nogle år ældre Parlan, som lo stille.

„Vent ikke at få støtte fra mig på det punkt,“ sagde han. „Lorkins stamtræ gør ham måske lidt mere interessant end andre kyalriere i sarkanernes øjne, men så længe han ikke skilter med det i tide og utide, tvivler jeg på at han vil komme i større fare end jeg var. Men for øvrigt er det ærketroldmændenes afgørelse. Det kan være at de sætter sig imod det af grunde som de hidtil har holdt for sig selv.“

Lorkin sendte Dekker et triumferende blik. Dekker betragtede ham ganske kort med rynkede bryn og rystede på hovedet.

„Gå nu ikke hen og meld dig bare for at bevise at jeg tager fejl.“

„Tror du virkelig at jeg kunne finde på det?“ lo Lorkin.

„Jeg anser det for sandsynligt,“ svarede Dekker tørt. „Ligesom det kunne ligne dig at gøre det bare for at ærgre mig. Med mit kendskab til din familie skulle det slet ikke undre mig om du havde sat dig for at blive den der får sarkanerne til at afskaffe slaveriet og slutte sig til alliancen, så jeg i løbet af nogle få år skal lære sarkanske novicer krigsmagi.“

Lorkin modstod fristelsen til at skære ansigt ad ham og fremtvang i stedet et blegt smil. Der var den igen. Forventningen om at han var skabt til at udrette noget stort. Og det kunne selvfølgelig tænkes at være rigtigt, men det ville aldrig ske hvis han blev siddende med hænderne i skødet her inden for troldmandslavets beskyttende mure.

„Det ville være en ganske god begyndelse,“ sagde han. „Har du andre gode forslag?“

Dekker prustede irriteret og så væk. „Opfind en vin der ikke giver tømmermænd, og jeg vil være dig evig taknemmelig.“

Sonea og Rothen valgte vejen gennem den bageste indgangshal og

Trudi Canavan

fortsatte ned ad universitetets hovedkorridor. Den førte direkte til en stor, tre etager høj hal midt i bygningen. Taget var dækket af glaspaneler der slap rigeligt lys ind. Midt i den store sal lå en ældre og mere enkel, lukket bygning – troldmandslavets oprindelige mødesal, som man havde valgt at bevare da det blev nødvendigt at udvide universitetet omkring den, og hvor man afholdt alle faste møder og de høringer som der opstod behov for at indkalde til.

Mødet denne dag var en åben høring, hvilket betød at kun de ledende troldmænd behøvede at være til stede, men at ethvert medlem af lavet frit kunne møde op. Sonea blev på én gang positivt overrasket og en smule rystet over at se hvor mange der stod og ventede i den anden ende af den store hal. Det var godt at så mange interesserede sig for den fremsatte begæring, men samtidig følte hun sig temmelig sikker på at de fleste af de fremmødte var modstandere af den.

Ærketroldmændene holdt sig for sig selv lidt ude til den ene side. Oldermænd Balkan stod med korslagte arme og en dyb rynke i panden og så ned på manden der talte til ham. Den hvide kutte fremhævede hans højde og skulderbredde, men afslørede også bløde, fyldige rundinger hvor der før havde været muskler. Sonea gættede på at oldermændshvervet ikke levnede ham meget tid til den fysiske aktivitet der før havde været en normal del af hans liv som krigertroldmand.

Genstanden for hans næsten skulende blik var administrator Osar. Synet af den blå kutte der symboliserede hans rang fik altid Sonea til at mindes hans forgænger med et stik af sorg og skyldbevidsthed. Administrator Lorlen var blevet dræbt under ikanernes invasion. Osar var lige så dygtig og effektiv, men manglede helt Lorlens varme, og han havde aldrig tilgivet hende at hun indvilligede i at lære sort magi og fulgte med Akkarin i eksil.

Tre andre troldmænd ventede tålmodigt et par skridt fra Balkan

Trudi Canavan

og Osar. De betragtede resten af forsamlingen og markerede med lette hovedbøjninger at de havde noteret sig Soneas og Rothens ankomst. Sonea var i løbet af de sidste tyve år kommet til at synes godt om ærketroldmand Pakin, alkymisternes leder. Han var fordomsfri og opfindsom, og han havde med årene vist sig i besiddelse af en tør humor. Fru Vinara havde overlevet krigen og lod til at være fast besluttet på at styre healerne i mange år endnu, til trods for at hun efterhånden var godt oppe i alderen. Hendes hår var helt hvidt og ansigtet en tæt skov af rynker, men hendes øjne var stadig så skarpe og årvågne som nogen sinde.

Synet af den tredje, Balkans afløser som leder af krigetroldmændene, ærketroldmand Garrel, gav altid Sonea en fornemmelse af ubehag og usikkerhed. Garrel havde fra begyndelsen udført sit arbejde uden skandaler eller alarmerende fejltagelser, og han viste hende al mulig høflighed, men hun kunne ikke glemme hvordan han i sin tid som personlig læremester for Regin havde opmuntret denne til at forfølge hende – pigen fra slummen – i de første år på universitetet. Hun ville måske have kunnet lægge det bag sig hvis det ikke var fordi han også havde tætte forbindelser med de familier som stod for rydningerne i slummen, deltog i hensynsløse politiske manipulationer og ifølge hårdnakkede rygter havde skjulte indtægter ved fordægtige aftaler med tyvene.

Men hvordan kan jeg egentlig tillade mig at dømme ham, når jeg selv havde en tyv på besøg her til morgen? tænkte Sonea. Men Cery var anderledes end de andre tyve. Det håbede hun i hvert fald. Han holdt forhåbentlig sine principper i hævd og havde nogle grænser han ikke ville krydse. Desuden var hun på ingen måde indblandet i hans forretninger – han var kun en barndomsven. Lidt fra Pakin, fru Vinara og Garrel stod en anden gruppe på tre, de to fakultetsledere Telano og Erayk og rektor Jerrik. Den gamle rektor havde forandret sig meget lidt. Han var stadig den vrantne og skulende mand

Trudi Canavan

hun huskede fra sin novicetid, bare lidt mere krumbøjet, og nu så rynket at hans skulder var permanent selv når han en sjælden gang smilede. Hun var blevet kaldt til hans kontor adskillige gange i løbet af de sidste år, hver gang fordi Lorkin enten havde været offer eller gerningsmand i forbindelse med en novicespøg der var gået for langt. Hun følte sig temmelig sikker på at det var en stor lettelse for Jerrik at Lorkin og hans venner var færdiguddannede.

Rothen, som var leder af det alkymistiske fakultet, stilede tydeligt nok hen mod disse tre. Det havde altid moret Sonea at se hvordan ærketroldmændene helt automatisk søgte hen til dem med samme rang. Hun følte dog absolut ingen trang til at gøre det samme da hun så hvem der også var på vej hen mod dem.

Den sorte troldmand Kallen.

Efter at man havde valgt nye ærketroldmænd som erstatning for dem som var omkommet i den sarkanske krig, havde der fulgt en langvarig debat om hvad man skulle stille op med den sorte magi – og med hende. Alle vidste at det ville være tåbeligt at tilintetgøre den genopdagede viden, fordi man så ville være forsvarsløse hvis sarkanerne igen forsøgte at undertvinge Kyrاليا, men samtidig var de skrækslagne ved tanken om at dem de overlod det til at administrere den farlige viden, kunne finde på at tage magten i Kyrاليا.

Det var jo sket før, da Tagin, den gale novice, havde lært sig sort magi og været tæt på at tilintetgøre hele troldmandslavet. Dengang havde de overlevende fundet det tvingende nødvendigt at bandlyse sort magi for at undgå en gentagelse.

Uheldigt nok havde det efterladt både Kyrاليا og alliancens andre lande sårbare over for angreb.

Det nuværende troldmandslavs løsning havde været kun at tillade to troldmænd at kende til sort magi. Meningen var at den ene skulle forhindre den anden i at gribe magten. De skulle hver især holde skarpt øje med den anden efter tegn på farlige magtambitioner. De-

Trudi Canavan

res tjenestefolk blev regelmæssigt forhørt og sandhedsløst efter det mindste tegn på at deres herskab forsøgte at forøge deres magiske kraft.

Sonea havde ikke haft nogen anden udvej end at gå ind på betingelserne. Hun besad en farlig viden der ikke bare kunne fjernes igen. Hun var blevet præsenteret for adskillige kandidater til rollen som hendes vogter og opfordret til at sige sin mening om dem. Hun havde ikke haft noget at sige hverken for eller imod Kallen, som hun aldrig havde mødt før, idet han havde haft posten som ambassadør i bjergriget Lan under krigen med Sarkana. Men ærketroldmændene havde set noget hos ham de syntes om, og hun fandt hurtigt ud af hvad det var: hans aldrig svigtende dedikation til den funktion man betroede ham.

Uheldigvis var *hun* fokus for den funktion han nu udfyldte i livet. Han var aldrig grov, men hans pedantiske overvågning af hende var irriterende og trættende. Den ville have været smigrende hvis det ikke var fordi den var så irriterende – og så komplet overflødig.

Det var en god beslutning at vælge ham. Den dag jeg er væk, skal livet udpege en anden til at efterfølge mig. Forhåbentlig træffer de et godt valg, men skulle de svigte, kan man vel være sikker på at Kallens ihærdighed nok skal forhindre en ny Tagin i at opstå, sagde Sonea til sig selv.

Hun holdt øje med Kallen mens han nærmede sig. Han stirrede udtryksløst tilbage. Hun havde ikke været lige så ihærdig med at holde øje med ham. Det var ikke så let med en søn at opfostre. Men hver gang han var i nærheden, sørgede hun for at udvise en særlig årvågenhed, i håb om at det kunne berolige de få troldmænd som måske var kommet i tanke om at han med sin ensporede tankegang kunne være lige så farlig som en pige der var vokset op i slummen og var kommet til magt og ære alt for tidligt.

Et ophold i den dæmpede summen af stemmer bragte Soneas op-

Trudi Canavan

mærksomhed tilbage til administrator Osar.

„Novicerektor Narrend befinder sig i Elyne og vil ikke deltage,“ meddelte Osar. „Da alle øvrige lader til at være til stede, kan vi lige så godt begynde.“

Ærketroldmændene fulgte ham ind gennem sideindgangen til lavshallen og indtog deres pladser på stolene på den stejle række af terrassertrin der rejste sig for enden af hallen. Dem med den højeste status øverst og resten længere nede. Sonea fandt op til sin plads ved siden af oldermænd Balkan og fulgte herfra hvordan døren i hallens modsatte ende blev åbnet og de fremmødte medlemmer strømmede ind. To små grupper samledes med nogle få skridts mellemrum på den åbne gulvplads neden for terrasseforhøjningen. Den ene gruppe var begæringens ophavsmænd, den anden oppositionen.

Osar indledte høringen så snart alle havde fundet deres pladser. „Jeg giver ordet til mester Pendel, talsmand for forslagsstillerne.“

En nydelig ung mand, hvis far ejede et stort smedeværksted, trådte frem.

„Da man for tyve år siden besluttede at give mænd og kvinder fra almuen adgang til troldmandslavet, blev der indført mange kloge og fornuftige bestemmelser,“ begyndte Pendel. Han læste op fra et stykke papir som han nervøst knugede i hånden. „Med en så omfattende og usædvanlig hurtigt gennemført ændring i lavets praksis, kan det ikke siges at være overraskende at nogle få af de bestemmelser man vedtog i tidens løb har vist sig at være upraktiske.“

Sonea noterede sig bifaldende at den unge mands stemme var rolig og klar. Han var et godt valg som talsmand for forslagsstillerne.

„En af disse bestemmelser fastslår at troldmænd og novicer ikke må omgås med kriminelle og folk af tvivlsom karakter,“ fortsatte Pendel, nu mere sikker og uden at se på papiret. „Der har været tilfælde hvor novicer fuldt berettiget er blevet bortvist på grund af deres tætte forbindelser med upassende individer eller grupper i Imar-

Trudi Canavan

dins underverden, men desværre må det siges at der forekommer endnu flere sager hvor en meget stram fortolkning af denne bestemmelse har ført til uretfærdighed. Gennem de sidste tyve år har praksis vist at en generel tolkning af betegnelsen 'tvivlsom karakter', omfatter enhver med almuebaggrund. Dette har uretfærdigt tvunget fædre og mødre til at opgive enhver forbindelse med sønner og døtre og givet anledning til meget sorg og stor utilfredshed.“ Pendel tav et øjeblik og så sig om i salen. „Denne bestemmelse giver troldmandslavet et skær af hykleri, idet der endnu ikke er forekommet et eneste tilfælde hvor en adelig novice eller troldmand er blevet straffet for at bryde denne regel, til trods for at de har deres regelmæssige gang i spillehuse, opiumshuler og bordeller.“

Han så op på forsamlingen af ærketroldmænd og smilede nervøst, ikke helt sikker på hvordan det argument ville blive modtaget.

„Trods dette falder det os dog ikke ind at anbefale at adelsfødte novicer eller troldmænd skal overvåges tættere eller have pålagt andre begrænsninger. Vi anmoder kun om at den eksisterende bestemmelse ophæves, så vi af borgerlig fødsel frit kan besøge vores forældre og venner uden at frygte straf.“ Han bukkede. „Jeg takker for at forsamlingen har villet høre os.“

Osar nikkede og vendte sig mod den lille gruppe der stod i den anden side af salen. „Mester Regin har nu ordet på opponenternes vegne.“

Sonea mærkede sin gamle modvilje røre på sig da Regin trådte frem. Minderne om hvordan han havde generet og plaget hende, saboteret hendes arbejde og forsøgt at få hende bortvist for tyveri, dukkede lyslevende frem. Hun havde heller ikke glemt hans forsøg med at sprede rygter om at hun og Rothen, hendes daværende læremester, havde et 'utilbørligt forhold', som de daværende ærketroldmænd foretrak at betegne det. Regin havde brugt mere grove vendinger.

Trudi Canavan

De erindringer kaldte på hendes vrede, og der var andre som stadig kunne få hende til at gyse indvendig. Minder om hvordan hun var blevet jagtet som et dyr gennem universitetets nattestille korridorer, trængt op i en krog og mishandlet og ydmyget af Regin og hans medløbere.

Det kunne hun ikke glemme ham for. Hans heltmodige indsats under ikanernes invasion gjorde ingen forskel, lige så lidt som den kendsgerning at han senere endda havde undskyldt sin opførsel og derefter aldrig vist hende andet end udsøgt høflighed.

Hun burde se at komme over det, men hun tvivlede på at det var muligt. Ligesom hun ikke kunne lade være med at fryde sig lidt hver gang adelsfødte novicer blev præsenteret uden at deres slægtsnavn eller titel blev nævnt.

Det var også en af de bestemmelser man i sin tid havde indført – at slægtsnavne og titler fremover skulle udelades ved alle troldmandslavets ceremonier. Samtlige troldmænd og troldkvinder var forpligtet til at forsvare alliancens lande med deres liv og burde vises den samme respekt, også dem af borgerlig fødsel.

Det var umuligt at se om det generede Regin at hans slægtsnavn ikke blev nævnt. Han var heller ikke det mindste nervøs ved at skulle tage ordet i så stor en forsamling. Han så nærmest ud til at kede sig. Også han havde nedskrevne noter i hånden, men han konfereerede ikke med dem, så bare rundt i salen og begyndte at tale.

„Inden vi begynder at overveje det berettigede i at ændre denne bestemmelse, bør vi spørge os selv hvorfor den i sin tid blev indført. Hensigten var hverken at forhindre lovlydige folk i at besøge deres familier eller sætte grænser for en aftens harmløs morskab, men for at forhindre troldmænd i at blive inddraget i kriminalitet – uden hensyn til afstamning. Bestemmelsen er en påmindelse om og en rettesnor for god opførsel. At ophæve den vil være at opgive en værdifuld henstilling om ikke at lade sig friste for den troldmand der

Trudi Canavan

udsættes for rekrutteringsforsøg fra tvivlsomme elementer.“

Sonea betragtede Regin tankefuldt mens han talte videre. Hun huskede igen sig selv på at han siden ikanernes invasion altid havde været respektfuld over for hende – og endda udtalt sig til fordel for hende ved flere lejligheder.

Det lod til at Rothen havde ret i at Regin havde forbedret sig, men Sonea fandt det stadig svært at stole på ham. Hun følte sig temmelig sikker på at han omgående ville sladre hvis nogen fortalte ham at hun havde haft et møde med en tyv her til morgen, tilmed inden for troldmandslavets porte.

„Det er op til ærketroldmændene at afgøre hvorvidt en person kan betegnes som kriminell eller af så tvivlsom karakter at kontakt med vedkommende bør undgås, og vi bør lade det blive ved at være sådan,“ sluttede Regin. „I stedet for at afskaffe bestemmelsen, bør vi sikre en mere grundig og retfærdig vurdering af novicer og troldmænd i den slags sager.“

Sonea måtte modvilligt give ham ret. At ophæve bestemmelsen ville gøre det sværere at forhindre lavets medlemmer i at blive indblandet i lyssky foretagender. Bestemmelsen var fornuftig nok. Fejlen lå i at lavet ikke administrerede den konsekvent nok til at den havde større effekt. Den var så godt som virkningsløs som afskrækkelsesmiddel fordi de adelige novicer og troldmænd vidste at den aldrig ville blive sat igennem over for dem. Hvis man afskaffede den, kunne man holde op med at spille unødigt tid og opmærksomhed på novicer som var sønner eller døtre af skøger og i stedet – måske – se lidt nærmere på de troldmænd hvis familier havde forbindelser med den organiserede underverden, for eksempel tyvene.

Regin bukkede og gik hen til de øvrige opponenter. Administrator Osar rejste sig atter, og Sonea spurgte endnu engang sig selv hvorfor hun ikke længere hadede ham så inderligt som hun havde gjort i sin novicetid. Det skyldtes jo nok at de begge var blevet æl-

Trudi Canavan

dre. På den anden side betød det ikke at hun ligefrem var kommet til at synes om ham.

„Dette er en sag som vil blive genstand for stor diskussion og mange overvejelser,“ meddelte Osar forsamlingen. „Det står også tilbage at beslutte om afgørelsen skal træffes af ærketroldmændene alene, eller ved almindelig afstemning. Derfor foretrækker jeg at udsætte den endelige afgørelse indtil jeg selv er nået frem til en beslutning om hvad der er bedst, og jeg vil derfor opfordre enhver der kan belyse aspekter af sagen til at melde sig og aftale møder med mig.“ Han bukkede. „Hermed erklærer jeg dagens høring for afsluttet.“

Det tog Sonea længere tid end beregnet at nå ned fra sin plads, fordi fru Vinara benyttede lejligheden til at stille nogle spørgsmål om de forsyninger hospicerne lagde beslag på. Da hun endelig slap ned for foden af trappen, fandt hun Rothen ventende i nærheden af den, og hjertet sank i livet på hende ved synet af hans ansigt. Det var efterhånden meget længe siden hun havde set ham med det udtryk, men hun havde ikke glemt det. Sådan så han ud når Lorkin havde rodet sig ind i et eller andet.

„Hvad har han nu lavet?“ mumlede hun efter at have sikret sig at der ikke var andre inden for hørevidde. Hallen var næsten tom nu. Kun Osar og hans assistent var tilbage.

„Jeg har lige hørt at mester Dannyl har ansøgt om den ledige ambassadørpost i Sarkana,“ sagde Rothen.

Sonea var lige ved at sukke højt af lettelse. Så var det altså ikke Lorkin. Rothen var bekymret for sin gamle ven og forbundsfælle, hvis læremester han også havde været. „Det kommer lidt uventet,“ sagde hun. „Men vel egentlig ikke overraskende. Han har før været ambassadør. Er han færdig med sin bog, eller har han opgivet den?“

„Ingen af delene, tror jeg,“ sagde Rothen. „Han søger sikkert posten i Sarkana i håb om at kunne bruge noget af sin tid på at finde frem til nyt materiale.“

Trudi Canavan

„Selvfølgelig. Gad vide om han ...“ Hun standsede da hun så at han stadig lignede en mand der havde dårlige nyheder. „Hvad er der galt?“

Rothen skar en grimasse. „Lorkin har meldt sig som hans assistent.“

Sonea stivnede.

Lorkin.

I Sarkana.

Lorkin havde frivilligt valgt at rejse til Sarkana.

Det gik op for hende at hun stod med vidt åben mund og skyndte sig at lukke den. Hendes hjerte hamrede. Hendes mave opførte sig underligt, og hun var svimmel. Rothen tog hendes arm og førte hende ud af lavshallen og væk fra de mange grupper der ivrigt diskuterede for og imod begæringen. Sonea så dem knap nok, og deres stemmer var kun en uforståelig brusen.

Sarkanerne og Lorkin. De ville helt bestemt dræbe ham. Nej – det turde de ikke. Men ... i Sarkana var det en hellig pligt for familien at hævne dødsfald, selv når den dræbte var en fredløs udstødt. Og var drabsmanden uden for rækkevidde, var hans afkom et lige så oplagt mål ...

Sonea knyttede beslutsomt hænderne. Sarkanerne skulle ikke gøre hendes søn fortræd. De ville aldrig få chancen, for hun havde tænkt sig at forbyde ham at indlade sig på noget så tåbeligt og farligt.

„Osar går aldrig med til det,“ fløj det ud af munden på hende.

„Hvorfor ikke? Han kan ikke afvise Lorkins ansøgning alene med begrundelse i hans afstamning.“

„Så appellerer jeg til det øverste råd. Ærketroldmændene må da kunne se at han vil være i større fare end nogen anden troldmand – og at det samtidig betyder at han vil blive en belastning for ambasadøren. Dannel kan ikke bruge al sin tid på at beskytte Lorkin.

Trudi Canavan

Der er også den mulighed at sarkanerne nægter at have med Dannyl at gøre når de finder ud af hvem hans assistent er søn af.“

Rothen nikkede. „Alle gode og fornuftige indvendinger, men det er måske klogest at tie stille med dem og lade Lorkin selv om at finde ud af hvilken fare han er på vej ud i. Hvis du forsøger at lægge ham hindringer i vejen, vokser hans beslutning om at tage af sted sig bare stærkere.“

„Jeg kan ikke risikere at han ikke kommer til fornuft!“ udbrød Sonea hidsigt. „Hvordan vil du have det hvis jeg lader ham tage af sted og der sker ham noget?“

Rothen tøvede og endte med at skære en opgivende grimasse. „Godt. Det ser ud som om vi har lidt af en opgave foran os.“

Hun smilede og mærkede en bølge af hengivenhed for ham. „Mange tak, Rothen.“

Dannyl så sig om i spisestuen med tilfreds mine. En af fordelene ved at opgive tjenesteboligen og flytte til dette hus i den indre bydel var en overdådig mængde plads. Selv om huslejen kostede ham det meste af hvad han tjente som troldmand, var de mange værelser rigeligt pengene værd. Han havde ikke alene sit eget store kontor og denne smagfuldt møblerede spisestue. Han rådede også over et personligt bibliotek og et gæsteværelse. Ikke fordi han tit havde overnattende gæster. Det skete kun en gang imellem at en forsker med interesse i hans bog blev natten over. Tajends kyaliske og elynske venner overnattede derimod hvert andet øjeblik.

Måske skulle jeg finde ud af hvordan sarkanske huse er indrettet inden jeg tager af sted, tænkte han. *Hvis jeg tager af sted.*

Administrator Osar havde sagt at han ikke kunne se nogen grund til at Dannyl ikke skulle få tildelt posten som ambassadør i Sarkana. Han var jo særdeles velkvalificeret, og sidst, men ikke mindst, var der ikke andre ansøgere.

Trudi Canavan

Dannyl så sig om. Han ville nu komme til at savne huset her. Der skulle nok komme tidspunkter hvor han længtes efter at tage en bog ned fra reolen i biblioteket, eller give gode, gamle Yerak besked om at lave en af hans yndlingsretter og trække en god flaske vin op, eller ...

Han løftede hovedet da der lød fodtrin i korridoren udenfor. Tajend stak hovedet ind ad døren, kiggede lidt på ham og kneb øjnene sammen.

„Hvem i alverden er De, og hvor har De gjort af den rigtige mester Dannyl?“

Dannyl kiggede forvirret på ham. „Hvad taler du om?“

„Jeg kiggede lige indenfor i dit kontor,“ oplyste Tajend og kom helt ind. „Det er jo ryddeligt!“

„Åh!“ Dannyl lo. „Forklaring følger snarest. Sæt dig ned. Yerak har maden klar, og jeg er for sulten til at tænke på andet lige nu.“

Tajend tog plads. „Du var i troldmandslavet i dag?“

„Ja.“

„Efter nye bøger?“

„Nej, jeg havde et møde med administrator Osar.“

„Men dog! Om hvad?“

Dannyl slap for at svare da døren til køkkenet i det samme blev åbnet og tjenestefolkene kom ind med maden. Han og Tajend fyldte deres tallerkener og gav sig til at spise.

„Hvad har du fået dagen til at gå med?“ spurgte Dannyl da den sidste af tjenestefolkene havde forladt stuen.

Tajend gav sig til at fortælle en historie han havde fra en anden herboende elyner som han havde besøgt samme morgen. Den handlede om et par opiumssmulgere som undervejs fra Vindøerne havde forgrebet sig på deres last og var blevet fundet splitter nøgne og stærkt påvirkede ved en flodbred.

„Hvad ville administratoren dig?“ spurgte Tajend da tjenestefolkene havde taget af bordet efter måltidet.

Trudi Canavan

Dannyl tøvede. Han følte sig ikke helt sikker på hvordan det han havde at sige ville blive modtaget, men der var ingen vej udenom. Han kunne ikke være bekendt at udskyde det længere. Han lagde ansigtet i alvorlige folder.

„Han sagde at der ikke var andre ansøgere til posten som ambassadør i Sarkana, så det var højst sandsynligt at man ville tilbyde mig den.“

Tajend måbede. „Ambassadør?“ gentog han vantro. „I Sarkana? Det kan ikke være dit alvor.“

„Det er det skam.“

Tajend så væk, men forventningen lyste ham ud af øjnene. „Jeg har aldrig været i Sarkana! Og denne gang slipper jeg for en modbydelig sørejse!“

Dannyl rystede på hovedet. „Desværre, Tajend. Du kan ikke komme med.“

„Ikke?“ Tajend vendte hovedet med et ryk. „Hvad er det for noget vrøvl? Selvfølgelig skal jeg med!“

„Jeg ville ønske det kunne lade sig gøre, men ...“ Dannyl slog beklagende ud med hænderne. „Alle indrejsende til Sarkana skal godkendes, enten af troldmandslavet eller deres konge.“

„Så henvender jeg mig til min konge.“

Dannyl rystede på hovedet. „Lad hellere være, Tajend. For det første er det et farligt land, og selv om troldmænd og de fleste handelsmænd indtil nu er vendt levende tilbage, er det ikke til at vide hvordan sarkanerne vil reagere på en ukendt adelsmand som vover sig ind over deres grænse.“

„Det finder vi ud af når vi kommer frem.“

„Sarkanerne har også en ganske anderledes kultur som man er nødt til at indordne sig under. De ser i høj grad ned på mænd som os, og de afviser ofte at have at gøre med folk som de opfatter som langt under dem på den sociale rangstige. Det vil skabe vanskelig-

Trudi Canavan

heder både for mit virke som ambassadør og min søgen efter nyt materiale til min bog.“

„De finder ikke ud af noget hvis vi er diskrete,“ erklærede Tajend. Så stivnede han og stirrede stift på Dannyl. „Materiale til din bog! Det er derfor du gør det her, ikke sandt? Mere forskning!“

„Selvfølgelig. Tror du jeg pludselig blev grebet af en uimodståelig trang til at blive ambassadør igen? Eller til at flytte til Sarkana?“

Tajend rejste sig og begyndte at gå frem og tilbage over gulvet. „Så forstår jeg det bedre.“ Han standsede. „Hvor lang tid drejer det sig om?“

„To år, men jeg kan forlade posten tidligere hvis det skulle vise sig nødvendigt. Og så har jeg naturligvis friheden til at tage hjem på besøg.“

Tajend genoptog vandringen frem og tilbage over gulvet. Han prikkede sig på hagen med en finger, standsede brat igen og skulede. „Hvem skal du have med som assistent?“

Dannyl smilede. „Den unge Lorkin har vist interesse.“

Tajend slappede mærkbart af. „Det er i det mindste en lettelse. Han kan i hvert fald ikke have forført dig til at efterlade mig her.“

„Hvad gør dig så sikker på det?“

„Åh, Soneas søn har erhvervet sig ikke så lidt af et ry som damernes ven – siden han kom over sin totale forblindelse af det der pige-barn. Det er formodentlig temmelig overdrevet, som altid men den slags, men ikke desto mindre lader adskillige unge damer til at have sat sig for at undersøge det ved selvsyn – eller hvad man nu skal kalde det.“

Dannyl mærkede nysgerrigheden røre på sig. „Virkelig? Hvorfor har de ikke fundet ud af det allerede?“

„Det lader til at den unge herre er kræsen af sig.“

Dannyl lænede sig tilbage på stolen. „Hvad er din vurdering? Vil jeg være nødt til at holde øje med ham i Sarkana?“

Trudi Canavan

Tajend fik et listigt blink i øjnene. „Jeg kunne tage med og holde øje med ham for dig, så du får fred til din forskning.“

„Nej, Tajend. Det går ikke.“

Denne gang kunne Tajend ikke holde sin vrede og frustration tilbage. Han trak vejret dybt og bed sig i underlæben flere gange. „Du må hellere skifte mening,“ sagde han. „Og hvis du ikke gør det, vil jeg ...“ Han tav et øjeblik og rettede sig. „Så er jeg her måske ikke længere når du vender tilbage om to år.“

Dannyl stirrede på ham uden at vide hvad han skulle sige. Truslen gav ham en ubehagelig sugen i maven, men noget tvang ham til at tie – muligvis den kendsgerning at Tajend ikke prøvede at overtale ham til at blive hjemme. Han ville bare ikke gå glip af chancen for at komme med på et nyt eventyr.

Tajend ventede, og noget af selvsikkerheden sivede ud af ham da han omsider forstod at Dannyls tavshed var alt hvad han ville få af svar. Han rystede på hovedet, gjorde omkring og hastede ud af stuen.

Køb bogen online på
www.tellerup.dk

The background of the page is a faded, purple-tinted image. On the left side, there is a building with a prominent dome and arched windows. On the right side, there is a flag with a blue field and a white cross, set against a light background. The overall image is very light and serves as a decorative backdrop for the text.

Trudi Canavan